

Giresun Sosyal Bilimler Lisesi
Kültür ve Edebiyat Dergisi

DER-GİBİ

*“Ağlarım, ağlatamam, hissedirim söyleyemem
Dili yok kalbimin ondan ne kadar bizarım”*

Nisan 2019

07. Sayı

DER-GİBİ

Giresun Sosyal Bilimler Lisesi Okul Dergisi

SAHİBİ

Giresun Sosyal Bilimler Lisesi Adına
Hakan Demir
(Okul Müdürü)

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Nida SAĞLAM
Özlem ÖNAL
(Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni)

YAZI İNCELEME KURULU

Özlem ÖNAL
İlkay SARAYDEMİR
Elvan Evren PEZÜKOĞLU

GRAFİK - TASARIM

Musa KAYA
Mustafa DURKAYA

İLETİŞİM

ADRES: Aksu Mahallesi 49. Sokak No:43
Merkez/GİRESUN

TELEFON: 0454 215 76 71

BASKI

Dergimiz 08.06.2017 tarih ve 30090 Sayılı Resmi
Gazetede yayımlanan Milli Eğitim Bakanlığı Eğitim Kurumları Sosyal Etkinlikler
Yönetmeliğine göre hazırlanmıştır.

İÇİNDEKİLER

04 - ÖNSÖZ

05 - ACZİN DİLİ

06 - HÜRRİYETİN GÜZEL YÜZÜ

08 - ALTIN TÜRKÇEMİZ

19 - MAVİ GÖZLER

11 - UYUMAK

12 - PROF. DR. FUAT SEZGİN

KIMDIR?

14 - GİRES'UN TAYFI

15 - UÇURUM

16 - HİSSİZ

17 - PALES'İN VEDASI

20 - KIRILIŞ NOKTASI

21 - ÇALINAN TEBESSÜMLER

24 - RENG-İ ALEM

25 - EMPATİ

27 - VECD-İ MÜMTENİ

28 - KUDÜS'E MEKTUP

30 - BİR DUYGUDURUMSUZUN YAZI

YAŞAMI

31 - CESARET Mİ ESARET Mİ

32 - KİTAPLARIN KRALLIĞI

34 - HADİ

35 - YOKOLAN

36 - BİR AŞIK BİR HIRSIZ

37 - CUMHURİYETİN DESENİ

38- İMKANSIZ OLASILIK

40 - YEŞİLE SEVGİLİ

41- AYAZ

42 - EY YÜKSELEN YENİ NESİL

43 - SAĞIR EVRENDE DİLSİZ HAYAT

44- FESTİVAL SABAHI

45 - ZAMANSIZ

46- RUHUN PRANGASI

Hakan Demir

Giresun Sosyal Bilimler Lisesi Müdürü

Saygıdeğer “DER GİBİ” okuyucuları,

Sosyal Bilimler Liseleri, sözel alanlarda iyi yetişmiş, kültür alanına zenginlik ve ufuk kazandıracak bireyleri yetiştirmek amacıyla kurulmuş liselerdir. Bu okullar eğitim sistemimizde seçkin bir yer edinmiş, yepyeni bir bakış açısı kazandırmıştır. Sosyal Bilimler Liseleri kurulduğu günden günümüze giderek yaygınlaşmakta ve ülkemizin seçkin, en çok tercih edilen okulları arasında yer almaktadır.

Giresun SBL ailesi olarak bizler de vizyonumuzun bize yüklediği sorumlulukları yerine getirmek, hedeflerimize ulaşmak için tüm kadromuzla üstün bir gayret içindeyiz. Hedeflerimiz gereği olarak öğrencilerimizin bilimsel düşünme gücüne sahip, topluma karşı sorumluluk duyan yapıcı, yaratıcı kişiler olarak yetiştirmek en büyük idealimizdir. Bu idealimize ulaşmamız, öğrencilerimizin akademik kazanımları yanında sosyal ve kültürel çalışmalarımızın da gücüne bağlı.

İşte bu nedenle ki gençlerin, öğrencilerin dergi çıkarmaları son derece güzel, yararlı, sanatsal seyirlerine özgüven kazandırabilen anlamlı bir girişimdir. Bizler de bu anlamlı girişimi destekliyor, öğretmenlerimiz rehberliğinde öğrencilerimizin yaratıcılıklarını geliştirerek kendi projelerinin mimarları olmalarına imkan sağlıyor, kişisel gelişimin bir parçası olan ilham ve ifade olanaklarını kolaylaştırıyor, onları tüm imkanlarımızla yüreктen destekliyoruz.

Kelimelerin büyümesine kapılan, büyük bir hevesle, özveriyle çalışan öğrencilerimi sevgiyle kucaklıyor, onlara kılavuzluk eden öğretmenlerime de teşekkür ediyorum.

Sevgi ve saygılarımla...

ACZİN DİLİ

“Ağlarım, ağlatamam, hissederim söyleyemem. Dili yok kalbimin ondan ne kadar bizarım.” Sözleriyle aczini paylaşan M. Akif Ersoy’u “Anlatamamaktan doğuyor şiir. Anlatamadıkça canı acıyor şairin. Şairin canı acıdııkça şiir geliyor.” diyerek adeta destekliyor Nazan Bekiroğlu.

Evet, şiir sancılı bir süreç. Sancı arttıkça aklın çalılıklarında debelenişler artıyor, şiir doğuyor. Şiir bir tutuşmanın yansımasıdır, bir sesleniştir şiir. Kimi tutuşturur ateşiyle kime duyurur kendini bilinmez hiç. Kendine has bir sesi vardır onun. Her kulak duymaz o sesi.

Şiir sadece bir edebi tür değildir elbet, ondan fazla bir şeydir. Bir varoluş biçimidir, bir tutunuştur. Bizi alır bambaşka alemlere götürür.

Meslek yaşamımda yolun yarısını geçeli hayli olmuş bir edebiyat öğretmeni olarak şunu söyleyebilirim ki gençlerimiz şiirin bu efsunlu dünyasına giremiyorlar. Oysa şiir okurun aldığı hazla canlanıp nefes alır. Şiir zihnin ve gönlün kapısını açan bir anahtardır. Şiiri sevdirmek meşakkatli bir iş. Ama imkânsız değil asla. Sosyal medya, bilgisayar, TV, cep telefonları dört bir yandan gençlerimizi sarıp sarmalıyor, gençlerimize okumayı, düşünmeyi, hissetmeyi terk ettiriyor. Bu durum toplumumuzun gündendüne büyüyen bir sorunu esasında. Sorunu ağacın meyvesinde değil de kökünde aramak daha doğru gibi. Etrafınıza şöyle bir baktığınızda bunun cevabını çok net görebilirsiniz.

Medyada her gün onlarca olumsuz olaya şahit oluyoruz. Şiddet, öfke, hırs insanlarımızın adeta gözlerini kör ediyor. Oysa ben şiir seven bir insanın bu tür hiçbir olayın içinde olacağına inanmıyorum. Bir kere, sadece bir kere şiirin efsunlu dünyasına giren birisinin insanlıktan uzak bu tür davranışlar içerisinde bulunacağına ihtimal vermiyorum. Buna inancım sonsuz.

Bu sebeple şiire ihtiyacımız var, şiirin bizi dinginleştirmesine...

Bazen sevinç ve neşeyi, bazen hüznü anlatandır.
Hicivkârdır, nüktedandır, bazen kadere isyandır.
Bazen yarıdır bir sevgili, şiir canandır, candır.
Satır satır, mısra mısra, aşkı anlatan romandır.

Nida SAĞLAM
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

HÜRRİYETİN GÜZEL YÜZÜ

Ey hürriyet, ey hürriyetin güzelleri kendine hayran bırakan yüzü. Sen nasıl bir güzelsin ki bütün milleti kendine hayran bırakan, çoluğu çocuğu, kadını, yaşlısı demeden senin güzel yüzüne bir gölge düşmesin diye hiç düşünmeden canını seve seve veren, değerlerin hiçbir inci ile ölçülemeyen hürriyet. Dünya üzerinde biz Türkler kadar hürriyetine düşkün, bağımsızlığını her şeyden üstün gören bir millet daha yoktur ve eminim ki yeryüzüne öyle bir millet daha gelmeyecektir.

Son dönemde Türk milleti olarak atlatmış olduğumuz büyük bir darbe girişimi ve bu girişim karşısında göğsünü hürriyet için siper eden binlerce Türk milleti. Şehadete yürüyeceğini bile bile komutanının emrine uymayıp onu alnının ortasından vuran, oradaki askerlerce sayısız kurşunla vurularak ölen; ama son nefesini verirken gözü açık, aklı geride kalmayan askerimiz. Aynı şekilde hemşerimiz olan Sabri Ünal'ı o dev gibi tankın altına

hem de iki kere atan duygu ya da sevgi nasıl bir şeydir ki bir an bile olsun tereddüt etmeden vatanın hürriyetini her şeyden üstün tutan bir nevi olağan üstü bu kahramanlara Namık Kemal'in eserlerinde rastlamak mümkün müdür? Mümkün olmasa bile eminim ki bu şekilde bir durumla karşılaşalardı o devrin insanları da senin güzel yüzün için büyük fedakârlıklar gösterirlerdi.

Ömer Halisdemirler, Sabri Ünallar ve ismi bilinmeyen binlerce adsız kahramanlarımız... İsimleri, şehirleri farklı olsa da onları tek bir ruhta birleştiren işte o senin güzel çehrendir.

Biz Türk milleti olarak tarihin hiçbir sayfasında esir yaşamayan, tutsaklığın ismini bile anmayan, millet olmamızın en büyük nedeni hürriyete olan düşkünlüğümüzdür. İşte bu yüzden biz sadece sana âşık olan, senin güzel çehrene esir olan bir milletiz.

Ey hürriyet, karşımıza ne çıkarsa çıksın,

bütün engelleri aşarak senin yanında yer alacağımıza adım kadar eminim. Yeter ki sen o gülen güzel çehreni üzerimizden eksik etme.

Bu zor günlerimizden Namık Kemal'in dediği gibi yaralı aslan olarak terör başta olmak üzere, ülkemiz üzerine oynanan bütün oyunlardan kükrememiz sayesinde kurtulacağız. Çünkü unutmayalım ki altın toprağa düşüp toz olmakla değerinden hiçbir şey kaybetmez, o yine altındır.

Ey hürriyet, senin uğruna kaside yazılıp karşılığında para almak, biz Türk milletine yakışmaz. Çünkü senin değerini hiçbir inciyle ölçülemez. Son Türk dünyadan gidene kadar senin ışığının peşinden koşacaktır. Bizi bu günlere ulaştıran başta ulu önder Atatürk, darbe girişimi gecesinde korkusuz bir şekilde halkına seslenerek bizleri sokaklara döken ve FETÖ terör örgütünün yapmak istediği akıl dışı darbe girişimine engel olarak vatanımızı kurtaran ve bizlerin bu güzel günlere ulaşmasını sağlayan sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip ERDOĞAN'a sevgi ve minnet borçluyuz. 15 Temmuz ihtilalinde canını seve seve veren bütün halkımızın ruhları şad olsun. Allah gani gani rahmet eylesin.

Şehit olan bu insanlarımız toprağa düşerek altın kadar değerlerine değerler katmışlardır. Hepinize minnet borçluyuz. Ebedi istirahatgahlarınızda rahat uyuyun. Çünkü geride bıraktığımız bizler sizin gözünüzü kırpmadan bayrama gider gibi gittiğiniz darbecilerin açmış olduğu ateşlere göğüs gererek kazanmış olduğunuz bu güzel vatanımızı her türlü tehlikelere karşı korumaya, gerekirse sabahlara kadar günlerce uyumadan demokrasi nöbetleri tutmaya devam edeceğiz. Gözleriniz arkada kalsın.

“ Bu ezanlar-ki şahadetleri dinin temeli, Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.” Bizleri hiçbir zaman ışığından mahrum etme ey hürriyet. Senin ışığın ve gülen yüzün bizlere her zaman yol gösteren en aydınlık yoldaştır. Bir daha vatanıma bu şekilde kötü günler yaşatma ey Allah'ım.

İlkay SARAYDEMİR
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

ALTIN TÜRKÇEMİZ

Hiç konuşurken ağzınızdan çıkan kelimenin aslında ne geniş manalar, ne farklı duygular taşıdığını düşündünüz mü? Elbette hayır... Çünkü “konuşurken” yalnızca sonucu düşünürüz; gönderdiğimiz iletinin karşı tarafa ulaşip ulaşmadığını denetleriz aslında. Yani sohbet ettiğimiz kişinin cevabına bağlı birtakım düşünceler... Ancak o kelimeye dikkatle bakarsak düşünmeye başlarız. O anda bir kelimededen bin mana çıkarır, düşüncelerimizden kopamayız. Hatta bir süre sonra tuhaf bile gelmeye başlar o kelime. Belki gülümsetebilir, köküne dair sorular sordurabilir bize. Tıpkı aynada kendimize biraz uzunca baktıktan sonra “Bu ben miyim?”, “Ben aslında şu yansıma mıyım?” ve hatta en ilkeli sayabileceğimiz “Bu ne?” tarzı sorulara kadar uzanan garip düşünceler gibi. Daha sonra korkmaya bile başlarız o kelimenin ulviliğinden. Oysa ne basit bir kelimeydi o, değil mi?

İşte bu ince noktada düşünmeye başlamak lazım. Bir kelime bin duygu ve bin düşünce taşıyabiliyor tek başına, bilmem farkında mıyız? Eğer bunu fark edersek o zaman konuştuğumuz dili “İşte, dünyada sayısız kelime ve yüzlerce dil var! Bunlar da benim kelimelerim ve bu da benim dilim!” diye sahiplenebiliriz. Onun ince örgüsüne ve benzersiz dokusuna dünyanın en pahalı kumaşymış gibi bakabiliriz. O dem ki düşünür müyüz hiç “Bu paha biçilmez kumaşa başka kumaşlardan yama yapılırmı? Kıyılır mı bu gökyüzü kadar sonsuz ve en değerli mücevher kadar kırılğan olan Türkçemize?” Olmaz, katiyen olmaz! Neden bilir misiniz? Bu dil herhangi bir dil değildir. Bu dil, Orta Asya’dan Anadolu topraklarına, oradan Avrupa’ya kadar olan yolculuğunda sayısız tarih, sayısız destan yazmıştır da ondan! Ne hakla en şanlı olaylara, en şerefli insanlara tanıklık eden kelimelerle yoğrulmuş dilimizi bozuyoruz? İçine Oğuz Kağanlar, Atillalar, Malazgirtler, Çanakkaleler, Fatihler, Mehmetler, Mustafa Kemaller, erler, şehitler ve daha niceleri bulunan bu dilimize ihanet ediyoruz? Bir şekilde nasıl beceriyoruz aralarına köküne, anlamına bilmediğimiz ecnebi kelimeler sıkıştırılmayı? Neden yapıyoruz bunu “Altın Türkçemize”? Şairlerimizin bir zamanlar ahengine meftun oldukları Türkçemizi niçin feda ediyoruz anlamını bile bilmediğimiz kelimelere?

Yaşadığımız bu dönem kökümüze, kültürümüze, gelenek göreneklerimize, dilimize ve edebiyatımıza en çok sarılmamız gereken dönem değil mi? Kim ister ki, hangi Türk evladı ister ki prangalara bağlanmayı, esir tutulmayı, hür olmamayı? İşte, dilimiz prangalara bağlanıyor, kültürümüz elimizden gidiyor, hürriyetimiz, kimliğimiz çalınıyor biz farkında bile olmadan! Birilerine ve dillerine muhtaç kalmayı mı arzuluyoruz acaba? Koskoca destanlarımızı, dedelerimizin, ninelerimizin, bir zamanlar soba başında anlattıkları masallarımızı, şairlerimizin kelimeleri altına ve gümüşe dönüştürdüğü şiirlerini, atalarımızın bizlere yegâne öğütleri atasözlerimizi ve edebiyatımızın saydıkça bitmeyen tüm güzelliklerini birkaç kelime karşılığında mı satıyoruz, ne? Bilmiyorum...

Ancak bildiğim tek bir şey var. Benim bu vatana, bu vatani bana emanet eden tüm atalarımın borcum var. Ben bir Türk genciyim, bu topraklar, bu güzellikler bana ve kardeşlerime emanettir. Dilim ise bana tevarüs edilmiş en hakiki mirastır. Çünkü dil her şeydir, hayattır, özür. Eğer onunlar destanlar yazarsam ve onunla haykırırsam tüm dünyaya, işte o zaman asla yıkılmam, varlığım ebedi olur, borcumu hakkıyla ödemiş olurum.

Türk Dil Kurumu “Türkçemizi Doğru ve Güzel Kullanma” konulu kompozisyon yarışması
Giresun 2’si

FATMANUR KIRKAYA
10/A Sınıfı

MAVİ GÖZLER

Yıldızlar parlardı. Ay, okyanusa bir adımdı. Sokak lambaları ışıl ışılken düşünceler mühürlüydü. Anlayış yoktu. Anlam yoktu. Ansızındı. Olanlar olmuştu. Bilinmezlik miydi korkutan insanları? Korkunun kendisine duyulan özlem miydi bu? Karanlık koca bir matem esintisiydi. Kararmaktan öte kararmak zorunda olmak methüsenâ bir oyundu. Mana ötesi gerçeklikler vardı. Denizlerdeki dalgaların ahengine melodi bahseden insan, susmuştu. Perşembeyi sel almıştı. Zamana boynu kıldan ince olan insan kabul etmeliydi.

Bizler en çokta vedaları kabul etmekte zorlanıyoruz. Oysa döngünün en net parçasını her birimiz birbirimizden iyi biliriz. Vedalar acı gelir bizlere. Anlamayı başarabildiğimiz somutluğa uymaz vedalar. Çiçeklerden doğan güneşleri görmeyen biz, kör kalmaya isteksiz kör kalanlarız. Savaşın harbin eşine gerçekliğin anlamını yitirdiği tarihler, ölümün huzur dolu kokusu aklımızı çelmiştir.

Yapılanları görmeyiz. Masumiyet perdeli kahpe seçeneklere ağlarız. Düşünmenin yorduğu düşüncelere ağır geldiğimizden revaya uzak kalırız. Hissizleşiriz. Anlamaları yitiririz ve bundan keyif alırız. Basitleştirilecek onca şey varken biz basitleştirilmemesi gereken onca şeyi basitleştiririz. Asil damarlarımızda bulunan kudrete gönülden inanan bir bireyin kime, neye zararı olabilirdi ki?

Kötülüğün, sefaletin hat safhada olduğu o günlerde, diğer bireylerden farklı kalabilmeyi becerebilmiş bir insanın yaptıklarını görmemekten öte, kıskançlığın ve kibrin, veba gibi sardığı doyamazlık güdüsüydü. Anlamamazlık değildi onların anlamamazlıktan gelmeyi kabul etmekte. Olanlara kapanmaktı. At gözlüğünü takmaktı. İdeallerin, hayallerin ve arzuların, uğrunda ne kadarını feda edebilirdin? Ne kadar cesur olabilirdin?

Kendinden vazgeçmişti. Öğretilenlerden vazgeçmişti. Bildiği ne varsa yok olmuştu. Sil baştan bir hayattı bu. Doğruların doğru olması her zaman doğru yollardan geçmekle olsaydı, dünya belki de böyle kirli kalmazdı. Zor olanı seçti. Kalbinin naralarını uydu ve pes etmedi. Bütün bildiklerini unutmayı seçmesi yetmezmiş gibi, çektiği acılar ve sızlayan dünyası yetmezmiş gibi bir de inandı o. Kahraman-caydı. Belki bu yaptığı menekşenin kokusunu aramaktı ama bu onu yıldırılmazdı. O inanmaya inan-

mıştı. Başarılı olmaya değil. Şöhrete değil. Vatana inanmıştı!

Girdiği harpler, aldığı rütbelere ve başarıları bundandı. Yetinemezdi ve duramazdı. Kendisini geliştirmeye devam etti. Biri insan olduğunu unutan düşmanlara karşı hep dik durdu. Korkmadı. Başkomutan Mustafa Kemal olmak, Selanik'te doğan minik çocuk olmak, Atatürk olmak bu olmalıydı.

Hala bakıldığında tüyleri ürperten bu lidere, onun hedeflerine yeteri kadar saygı duymuyoruz. Kölesi oluyoruz zamanın. Odaklanamıyoruz. Oysa fotoğraflara dikkatli baktığımızda o mavi gözlerde elli yedi yıllık hayata elli yedi asırlık dert sığdıran yorgunluğu görebilirdik. İleri görüşlülüğün, zekânın ve birikimin sevgili Atatürk'e ne derece ağır geldiğini fark edebilirdik. Bizler yalnızlık içinde gözlerine kapayana daha fazla hürmet göstermeli değil de neyiz?

Pişman olmalıyız. Bizlere yazılan hitabeye dahi gerektiği önemi göstermeyen bizler daha duyarlı olmalıyız. Ruhunu huzurla dolsun. Mekânı şad, kalbi temiz olsun. Atamı sevgiyle selamlıyor, iyi uykular saf rüyalarla vedalıyorum. İyi ki doğdun paşam, iyi ki bizimlesin!

10 Kasım Atatürk Konulu Kompozisyon Yarışması Giresun İl Üçüncüsü
Muhammet Fatih OK
11/B Sınıfı

UYUMAK

Bir hikaye anlatıyor yazar,
Öyle bir hikaye ruhumun idamı kokar.
Bir ölüyle yaktı
Ölmeden son sözleri sıcaktı.
Ölü gittiği yer kokardı
Hava ıslaktı.
Yıldızlar ölmesine yakın kapandı.
Gökyüzü hüznü dayandı
Zarif eller belini sıkı sıkıya kavradı
Cennetin dağıldığı yere baktı
Baktı
Baktı
Sahi ne kadar korkaktı
Başladığını hiç bitiremezdi
Hava gibi doldu gözleri
Yazar ağlamazdı
Sonra hava ağladı
Artık kimse hıçkırık sesi duymazdı
Ölü yazara, yazar hüznüne sarıldı
Ölü yazara sarıldı!
Mısra'ya kasti virgül koymazdı
Ölü atıldı
Yazar sarıldı
Gelmişti artık daha ikisi de korkmazdı
Ölü böyle uyudu
Yazar böyle öldü.

Kardelen İNCE
11/B Sınıfı

Fuat Sezgin kimdir?

Prof. Dr. Fuat Sezgin'in kim olduğu basında yer alan haberlerin ardından merak konusu oluyor. 30 Haziran 2018'de 94 yaşındayken vefat eden Fuat Sezgin, vefatının ardından sayısız eser bırakmıştı. Öte yandan bu yıl '2019 Prof. Dr. Fuat Sezgin Yılı' olarak ilan edilmişti. Peki, Fuat Sezgin kimdir?

Dünyanın en büyük İslam bilim tarihçilerinden biri olarak kabul edilen Fuat Sezgin, İslam kültür ve medeniyetinin daha iyi anlaşılması için pek çok çalışmaya imza atmıştır. Merhum Fuat Sezgin, Cumhurbaşkanlığı genelgesiyle bu yıl '2019 Prof. Dr. Fuat Sezgin Yılı' etkinlikleri kapsamında çeşitli etkinliklerle anılacak. İşte, Fuat Sezgin'in hayatına dair bilgiler...

Bitlis'te 24 Ekim 1924'te dünyaya gelen Fuat Sezgin, Erzurum'da ortaokulu ve liseyi bitirip 1943'te İstanbul'a geldi.

İstanbul Üniversitesi Şarkiyat Araştırmaları Enstitüsünde alanında en tanınmış uzmanlardan Alman şarkiyatçı Helmut Ritter'in öğrencisi olan Sezgin, Ritter'in tavsiyesi üzerine İslam bilimlerine yöneldi.

Sezgin, 1951'de İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesini bitirdikten sonra Arap Dili ve Edebiyatı üzerinde doktora yaptı.

"Buhari'nin Kaynakları" konulu doktora tezini tamamlayan Sezgin, 1954'te doçent oldu. Sezgin, bu çalışmasıyla hadis kaynağı olarak İslam kültüründe önemli bir yere sahip olan Buhari'nin, bilinenin aksine sözlü kaynaklara değil yazılı kaynaklara dayandığı tezini ortaya attı.

27 DİL BİLİYORDU

Fuat Sezgin'in, "Buhari'nin Kaynakları Hakkında Araştırmalar" adındaki takdim tezi 1956'da yayımlandı.

Sezgin, Türkiye'de 1960'ta askeri darbenin iktidara getirdiği hükümet tarafından hazırlanan ve 147 akademisyenin üniversitelerden men edildiği listede kendi adının da bulunması üzerine Türkiye'den ayrılarak Frankfurt Üniversitesinde çalışmalarına devam etti.

Cabir ibn Hayyan konusunda 1965'te yazdığı ikinci doktora tezini Frankfurt Üniversitesi Institut für Geschichte der Naturwissenschaften'a sunan ve bir yıl sonra profesör unvanını kazanan Sezgin, aynı yıl kendisi gibi şarkiyatçı olan Ursula Sezgin ile evlendi. Sezgin'in kızı Hilal, 1970'te dünyaya geldi.

İnsanlık tarihinin başlangıcından bugüne kadar sahasında yazılan en kapsamlı eser olan Arap-İslam Bilim Tarihi'nin ilk cildini, 1967'de tamamlayan Sezgin, 17 ciltten oluşan eserin 18. cildini yazıyordu.

Sezgin, Süryanice, İbranice, Latince, Arapça ve Almanca da dahil 27 dili çok iyi derecede biliyordu.

ÖMRÜNÜ İSLAM BİLİMLER TARİHİNE ADADI

İstanbul İslam Bilim ve Teknoloji Müzesinin faaliyetlerini desteklemek amacıyla 2010'da Prof. Dr. Fuat Sezgin İslam Bilim Tarihi Araştırmaları Vakfı kuruldu.

Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi bünyesinde kurulan Prof. Dr. Fuat Sezgin İslam Bilim Tarihi Enstitüsü ise 2013 yılında faaliyetlerine başladı.

Uluslararası çeşitli akademilerin üyesi de olan Prof. Dr. Fuat Sezgin, yaşamı boyunca Kahire Arap Dili Akademisi, Şam Arap Dili Akademisi, Fas Rabat Kraliyet Akademisi, Bağdat Arap Dili Akademisi, Türkiye Bilimler Akademisi şeref üyeliği de dahil olmak üzere çok sayıda önemli ödül ve nişana layık görüldü.

Erzurum Atatürk Üniversitesi, Isparta Süleyman Demirel Üniversitesi, Kayseri Erciyes Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi tarafından fahri doktora unvanı verilen Sezgin, Almanya Birinci Derece Federal Hizmet Madalyası, Almanya Üstün Hizmet Madalyası, İran İslami Bilimler Kitap Ödülü, Hessen Kültür Ödülü ve Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülü sahibiydi.

Sezgin'in öncülüğünde kurulan İstanbul İslam Bilim ve Teknoloji Tarihi Müzesi de üstün nitelikli eser ve ortaya konan özgün çalışmalardan dolayı kurum statüsünde Kültür ve Turizm Bakanlığı 2016 Özel Ödülü'ne layık görülmüştü.

Ömrünü İslam bilimler tarihine adayan Prof. Dr. Fuat Sezgin, 30 Haziran 2018'de hayatını kaybetti.

GİRESUN'UN TAYFI

Güneşin tükenmiş silueti, mesaisini bitirmiş, akşamın mehtabına hükmünü vermek üzeriydi. Ben ise bu muazzam anın sadece bir tanığıydım. Havanın ılık poyrazı, vücuduma çarpıp dururken bundan ne kadar haz aldığımı farkına varmıştım. Bedenimin verdiği yükü ustaca taşıyan kapının pervazı, bana kolaylık sağlıyordu. Gözlerim ise denizin yaratmış olduğu olağanüstü efsundaydı. Bazen hırçın, bazen ise bir ölüyü andıracak kadar sakin... Sessizliği beline kırbaç misali vurulan bu gürültü, beni rahatsız etmekten çok, gururun verdiği o hazza eriştirmişti. Bir asker konvoyu ve bayraklardan çıkan ellerde bayraklar. Asker vardı, gülerek veda ediyordu. Çünkü vatan için canını vermekten korkmuyordu. Tam tersi bu ona zaferi, altın bir tepside sunuyordu. Osman Ağa gibi Ali gibi Abdullah ve daha milyonlarcası gibi...

Bir kar küresine bakıyorum şimdi. Yaşlı bir kadın ve belinde peştamalı. Tek elindeki girevisi ile fındık dallarını çekiştiriyor, diğer elini ise fındık dallarına uzatmış çotanakları avuçluyor. Gözleri ise diğer ağacın kalın ve güvenilir dalında, ipte sallanan, torunu olduğunu sandığım küçük kızda. Kız ise özgürce gülüşlerini sığdırmış o sıcak havaya. Zaman gibi bir ileri, bir geri sallanıyor. Kar küresini ait olduğu yere bırakıyorum yavaşça. Ellerim siyah beyaz bir fotoğrafı kucaklıyor. Rengarenk bir fotoğrafa bakmışım gibi kamaşıyor gözlerim. Bir ada düşüyor gözbebeklerime, yemyeşil olduğunu bildiğim bir ada. Kartalların, güvercinlerin, martıların ve daha nice kuşların sahiplendiği gökyüzü. Rengini ona tepeden bakan semadan almış bir deniz. Balıkların evi olarak kabul görüyor. Nazlı bir deniz, dalgalarını usul usul kıyıya vuruyor. Ucu bucağı yok, sonsuz bir serüvenmiş gibi. Tarihin hediye ettiği, geleceğin sakladığı o güzel ada. Fotoğrafta buluyorum uzun zamandır rastlamadığım huzuru. Sararmaktan olan fotoğrafın arkasında eski bir tarih. Fotoğrafı aldığım kitabın arasına geri koymadan önce, kitabın ilk sayfasına değiniyor parmak uçlarım. Giresun'un yıllar öncesinden bizlere armağan kalan kalesi. Tüm ihtişamıyla büyülüyor bedenimi. Bedenim ise ruhuma aktarıyor paha biçilemez bir tayfı. Gözlerimi bile kırpmak istemiyorum kayıp gitmesin diye. Gökyüzü şafağın mücevherinden bir parça. Öylesine güzel.

Gece ile sabah kavuşuyor. Denize açılan bir manzara, sükûnetin asaletini yüzüne çarpar gibi. Teslimiyet sarıyor her hücremi. Tarihin tohumu gelecekte yeşermeye başlamıştı sanki. Ortalıkta hürlüğün bayrağını kaldırmış, çocuklar. Tarihi yapıtların arasında; kahkahaları müzik olan, oyunları ise 'sevinç' adlı gösterinin danslarıydı sanki. Fotoğrafı yerine koyup, düşlerimle süslediğim kitabı kapatıyorum yavaşça. Tebessüm zırhını çekiyor çehreme. Merak sinsi bir yılan gibi zehrini akıtıyor damarlarıma. Ellerim ani bir manevrayla fotoğraf albümüne uzanıyor. Buram buram anı kokuyor ortalık. İlk karesinde bir adam, kaşları sanki inadını belli edercesine doğuştan kavisli. İçinde olduğu teknenin dışında eskimiş olduğu her halinden belli olan 'Arya' yazısı. Adamın başında yünden yapma bir bere, güçlü kolları yelkeni işaret ediyor. Gözlerinin radarı, teknenin diğer ucundaki oğlan çocuğunda. Kavisli kaşlarına nazaran gözlerinin içinde bariz bir şekilde belli olan, şefkat. Dedemin 'fora' diye bağırdığını biliyorum hemen sonra. Evet, ben ve dedem... Diğer fotoğrafı gördüğümde ise kahkahalarımın sesi, duvarlarda parçalara ayrılıyor, özlem ise bir yük gibi sırtıma biniyor. Kümbet'in o yemyeşil çimenlerine uzanmış, gökyüzünü seyrediyorum. Babam ve eniştem ise devasa çam ağaçlarından bir tanesinin önünde hamsi ızgarayla uğraşıyorlar. Annem ise atıştırmalıkları hazırlıyor.

Zilin sert sesi çınlıyor etrafta. Gelenlerin kimler olduğunu tahmin edebiliyorum. Sarsak adımlarım kapının eşliğinde bitiyor. Burnuma daha kapıyı açmadan hemen önce, pancar çorbasının o eşsiz kokusu doluyor. Avuçlarım, kapının kulpunu hapsedip, yavaşça aralıyor kapıyı. Yüzüm ise mümkünmüş gibi biraz daha büyütüyor filizlendirdiği tebessümünü. Yanılmamıştım. Fatma Nine'nin elinde tuttuğu bakır kâsenin içinde dumanı tüten bir pancar çorbası. Gelini, oğlu ve diğerleri arkasında. Herkes gülümüyor. Biliyorum bu gece de dostlarlayız. Geçmişin izinden, geleceğin zaferlerine açılacak konular. Biraz da Orhan Gencebay'ın yadigâr sesinden.

KÜBRA ÇAKIR
9/B Sınıfı

UÇURUM

Tükenmişlik baş kaldırmış saklandığı ininden,
Çaresizlik engerek misali,
Zamanın kulacına kıvrılıvermiş.
Bir kız çocuğunun kalbini, ölüm avuçlamış.
Hayır kız ölü, hayır kız hayatta.
Bedeninde olan yaralar, yaşadığının imzası ise eğer,
Yaşıyordu.
Lakin ruhu... bedenini bir hastalıkmiş gibi terketmemiş miydi?
Ruhunu, avuçlarıyla açtığı mezara,
Emanetmişçesine koyarken
Yaşamın ihanetine uğramamış mıydı ki küçük?
Acı büyütür derler.
Büyüttü.
Büyümek istemezken, zorla büyütüldü.
Kadere mahkûm.
Kader ona zindan.
Elinde, kâğıt parçasıymış gibi parçaladığı masumiyeti.
Keza o gözleri,
Kader denilen şeye yüklemiş nefretini.
Ölüm demiş içinden,
Bir ölüm ancak bu kadar arzulanabilirdi.
Sırtında geçmişi,
Sahi geçmiş miydi yaraları?
Güldü. Evet her şeye rağmen,
Hayır, bu sıradan bir gülüş değildi.
Hayat bile şaşırmıştı buna.
Peşini kahkahaya saldı,
Bir insan acı acı gülebilir miydi?
Bir kız çocuğu gözyaşlarını, kahkahalarına sığdırabilir miydi?
Yapıyordu.
Bu onun ilk kahkahasıydı.
Hayatla dalga geçercesine,
Bir damla gözyaşı aktı, gamzesine.
Varlığını bile unutmuştu.
Bu da onun son gözyaşıydı.
Gözleri galibiyetle parladı.
Sırtını döndüğü uçurumu,
Güle güle kucakladı.

Kübra ÇAKIR
9/B Sınıfı

HİSSİZ

Bir şarkıda kendini bulmak ya da kendini kaybetmek. Ben bir hayatta kaybettim kendimi. Sürüklen-
dim. Sığınamadım. Hatalarım kadar büyük olmadım ve yapılan yanlışlar kadar alçalmadım. Dibi gör-
mek. Siz sadece mastar ekli bir fiil zannettiniz ama ben fiili hayata geçirdim.

Bazen günlerce üzüldüğünüz şeyler benim bir saatimi almadı. Bazen de halının altına süpürdüğünüz
o tozlar bana sıkıntı yarattı.

Bazı yaralarım vardı, kabuk bağladı. Siz o kabuğu kopartmanın ve ardından o müthiş acının yaşattığı
hazzı bilemezsiniz. Bir ömür benimle yaşayacak olan o iz.

Neden bir şarkıda kendini bulmak diye başladım, işte bu yüzden. Ben kendi şarkımı yazdım. Kendi
yaşıma, yaşadıklarına. Ben bir film çektim, oyuncularını bol. Tıpkı hayatımdakiler gibi. Ben biten bir ro-
manın asıl kişisiydim.

Sonumu kimse bilemedi, ben bile. Meçhul kaldım.

İLAYDA DAMCI
11/B Sınıfı

PALES'İN VEDASI

Bazen içinde bulunduğumuz durumun derinliklerinde kayboluruz. En beklemediğimiz ve en savunmasız anımızda başımıza gelenler koca bir ordunun minik bir çocuğa harp başlatması gibidir. Girdiğiniz arbedeyi kabul etmek istemezsiniz. Lakin dikkatli baktığınızda oyunun en gözde noktasında mahsur kaldığınızı fark edersiniz.

O günden sonra binlerce kez o günü yaşamamayı diledim. Her şey öylesine talihsizceydi ki bunu anlatamıyorum. Orada olmamalıydım. Huzurlu evimden hiç çıkmamalıydım. Terk edilmiş bir adanın neyini merak ediyor olabilirdim? Kayığa binerken o güneşli havada yıldırım düşseydi ya da yolun yarısında bir balık yutuverseydi beni. Kesinlikle daha mutlu ve huzurlu olurdum çünkü inanın ki haftalardır uyuyamıyorum.

Olanları daha düzgün anlatmalıyım.

Yolculuğumda bireyseldim. Senelerdir bu şehirdeydim ama en önemli doğallığını es geçmiştim. Gedikkaya'nın düşen parçasına vardığımda hatırladığım, felaket derecede başımın ağrıdığıydı. Rehberin konuşmasına odaklanamadığımı hatırlıyorum. Ada sanki benimle iletişime geçmeye çalışıyordu. Yaprakların ruhumu rahatlatması ve denizin melodisi bana özel gibiydi. Sonrasındaki tuhafılık bütün bu hislerimin sahte olmadığını kanıtı olmalıydı. Rehberi takip edip etrafı izlerken beynimin kurcaladığı ön izlemelerden birini yaşamış gibiydim.

Milattan önce bir adanın hali gözümde canlanmış ve kaybolmuştu. Bunu hayal gücüme bağlamıştım. Gezi sırasında üç dört kere böyle olmuşumdur. Bütün bu geçişleri anımsarken fark ettiğimse adanın şu ana göre çok daha yararlı kullanıldığıydı. Adanın sığınak olarak kullanıldığını görmek garip hissettirmişti. İnsanlar vardı. Oldukça fazlalardı da. Ellerinde bir şeyler taşıyorlardı. Bir şeylere hazırlanıyor gibilerdi. Seri adımlar atıyorlar ve kendilerini çok zorluyorlardı. Gerginlik hat safhada gibiydi.

Bir şey düşünemiyordum. Bu film şeridi akıp geçerken rehber ve ekip çok azıcık ilerlemişti. Onlara yetişmek için adımlarımı hızlandırmıştım. Kafamdaki düşünceler artmıştı. Ne olduğunu anlamıyordum. Yine de çok düşünmemiştim. Kendimi tekrardan geziye verdim.

Ne yazık ki bu çok sürmedi. Benimle konuşmaya çalışan ada beni büyülemişti bile. Adanın güzelliğini izlerken ağaçları okşuyordum. Adayı hissediyordum. Gözlerimin dolduğunu hatırlıyorum. Havadan sanmıştım. Ağaçları tek tek incelerken kendimi diğerlerinden uzakta bırakmıştım. Çok kocaman bir yerde değildim. Onları bulabilirdim. Kendimi tamamen odakladığımda toprağın kalp atışına benzer sesini duyabiliyordum. Yavaşça ilerlerken sol tarafta beyaz bir çıkıntı gözüme çarpmıştı. Gidip eğildim ve çıkıntıyı ufaladım. İçinden çıkan parçayı temizlediğimde elimde kalan bir kâğıt parçasıydı. Üzerinde bir şeyler yazıyordu.

“Bu yazılanları saklama Aurora.

Ne kadar doğru bilmiyorum sevdiğim. Bildiğim şey benim sefil kendi halimde bir çoban olduğum ve seninse kral Mitridates’in biricik tek kızı olduğun. Beni aradıklarını biliyorum Aurora. Bulacaklarını da biliyorum. Sonumun pek hoş olmayacağını da biliyorum. Kendim için korkmuyorum şafağım. Koyunlarım sahipsiz kalacaklar. Sen sevdiğini kaybedeceksin. Dünyamızı mahvedecekler..”

Bu yazıyı bulduğumda tenimin beyaza büründüğünü hatırlıyorum. Ürpermiştim. Kendimi garip varlıkların etkisinde hissetmişim. Kâğıdın üzerindeki tanımadığım harfleri anlamlandırmış hatta anlamıştım.

Ne oluyordu? Garip hislerimin üstüne bu mektup beni çok karıştırmıştı. Hem nasıl kimse benden önce bulamamıştı bu mektubu? Çok görünür bir yerde olmasa da yerin on kat altında değildi. Bulunabilirdi. Belki birileri benimle oyun oynuyordur diye düşünmedim değil. Hemen sonra grubun beni almak için geri döndüğünü ve beni aldıklarını hatırlıyorum. Daha başka bir şey olmamıştı. Yolculuğun geri kalanı gayet normaldi ve kâğıt cebimde sıcacık korunuyordu. Geri döndüğümde tahmin ettiğiniz gibi hiçbir şey düşünemiyordum. Kimseye söyleyememişim. Zaten çok çevrem yoktu ve kimseye paylaşmak istemiyordum. Önce kendim çözmeliydim. Aslına bakarsanız korkmuştum. Ne yapacağımı bilemedim. Bu yaptığım belki büyük bir suçtur. Ne belkisi bildiğin eser kaçakçısı olmuşum. Suçlu hissetmeli miydim? Bilmiyorum.

Yazılanlar hakkında çok bilgim yoktu. Anlamıyordum. Bu harfleri nasıl anlıyordum? Uydurup uydurmadığımı kontrol etmeliydim. Eve geldiğimde doğruca bilgisayara uzandım ve Kral Mitridates’i, Pales’i ve Aurora’yı araştırdım. Bütün bunların uydurma olmadığı açıktı. Her biri birer mitoloji karakteriydi. Araştırmaya devam ederken çok yorulduğumu fark ettim.

Üzerimi çıkarmadan yatağa uzandığımı uyandığında anladım. Hava yeni açıyordu. Kötü hissetmiyordum ama afallamış gibiydim. Banyoya geçtiğimde yüzümü yıkayıp çıkmayı amaçlıyordum. Aynadan kendime baktım. Saçım beklediğim gibi pis gözüküyordu. Duş almak zaman kaybı olabilirdi. Mutfığa doğru koştum ve perdeyi açıp şarkılar mırıldanarak kahvaltımı hazırladım. Hatırlıyorum, sucuklu

yumurtam oldukça lezzetliydi.

Kahvaltımı yaparken düşünüyordum. Mektubu birilerine götürmeliydim. Bu iş beni aşıyordu. Hem duvarımda çizikler istemiyordum. Bir dakika.

Ne!

Duvarıma ve fayansa bir şeyler kazınmıştı. Yunanca mıydı? Korku vücudumu ele geçirmişti. Ayağa kalkıp çiziklere dokunduğumda onları hissetmiştim.

“Pales’in infazı yaklaşıyor. Bronz duvarların asaleti, huzurlu havayı ferahlatacak. Kaçın efendim, kaçabildiğiniz kadar kaçın! Güvenliğin en güvenli yerinde dans ederlerken siz adımlarınızı hızlandırın.”

Dengem alt üst olmuştu. Özel güçlerim vardı ve bu bir rüya değildi. İş yerine gitmek zorunda değildim. Gidilmesi gereken yer belliydi. Oraya gitmeliydim. İnfazın nedenini bulmalıydim. .Korkudan doğru düşünemiyordum ama umurumda değildi. Bütün bu çılgınlıklardan keyif alıyordum. Yazıyı inceliyordum. Bronz duvarların asaleti diyordu. Adada olamazdı. Anlamamıştım. Arkamı döndüğümde gözüme takvimim takılmıştı. Giresun’un güzellikleri resimlenmişti. Öylesine bir bakmak istedim. Müzeleri, yaylaları, süslenmiş folklor ekiplerini geçerken durdum. Nasıl böyle saf olabilmıştım?

Giresun Kalesindeydi.

Hemen ceketimi aldım ve arabama atladım. Kaleye ne heyecanla gittiğimi tahmin edebiliyorsunuz. Oraya vardığımda havanın bulutlu, ılık bir rüzgârı peşinde getirdiğini hatırlıyorum. Bulutların üzgün gözüktüğünü de eklemeliyim. Her an ağlayabilirlerdi. Kalenin toplanma yerini biliyordum. Büyük ana ağacın etrafında yapılan etkinliklere katılmıştım. Arabayı kalenin kavşağına park edip, karşıya bakıyordum. İnsanlar toplanmışlardı.

Kalbim sıkışmıştı ve aşağı eğilip kalbimi tutmuşum. O sırada kuşların seslerinin arttığını fark etmişim. İnanın bana çok tuhaftı. Kaybetmiş gibi hissediyordum. Kendimi toparlayıp dikeldiğimde çiçeklerin ve yaprakların artan rüzgârla etrafta süzülüğünü gördüm. Kalabalığa varıp onları geçtiğimi hatırlıyorum. Nedensizce uçumun sonuna doğru koşuyordum. Uçurumun kenarına vardığımda bütün şehir ayaklarımın altındaydı. Kafamı kaldırıp etrafıma baktığımda kalenin duvarlarının bronzlaştığını fark ettim. Aynı adadaki gibiydi. Kale beni içine çekiyordu. Duvarlara yöneldim ve duvarları ellerimle hissettim. Taş aralarına bakarken arada sırtan bir taş gözüme çarpmıştı. Soğukkanlılıkla taşa yaklaştım ve taşın kenar boşluklarına baktığımda yıpranmış bir kâğıt parçası gördüm. İkinci bir yazıydı.

“Hayır, hayır Biz hep umudumuz sayesinde yaşamadık mı Pales? Sorarım sana her zaman güllük gülüstanlık olabilir mi bu dünya? Zincirleri kırabiliriz Pales. Beni anlamalısın. Sensiz bir hayat mümkün müdür saf kalbime?”

Aurora Ama Aurora'nın dilediği olmamıştı. Bronz duvarlar Pales'in infazının tek tanığıydı oysa...

Giresun Temalı Öykü Yarışması Teşvik Ödülü

Muhammet Fatih OK

11/B Sınıfı

KIRILIŞ NOKTASI

Sokakta yürüyen ayakkabılar, bilinmezliğe doğru koşturan düşünceler...

Her geçen gün bir şeylerin farkına varıyor insan. Kimi zaman farkına vardığı şeylerle gurur duyarken kimi zamanda keşke zamanı geri alabilseydim diyebiliyor. Keşfettikçe kendini daha da kaptırıyor. Bu kaptırış, heykelin zamanla aşınmasına, şeklinin değişmesine benziyor. İnsan büyüdükçe değişiyor. Bu sonu gelmeyen bir değişim. Geri alınamayacak korkutucu bir değişim. Farkına vardığı şeyler, çoğu zaman kırılış noktası oluyor hayatın. Kendini hayata kaptırırken kendini gerçekten hayata mı kaptıracak, yapılması imkânsız olduğu söylenen şeyleri yapma ihtimalini mi zorlayacak?

Kırılış noktası.

İnsanların çoğunun istemediği kırılışı yapmaktan dolayı pişman olduğu ince, narin ve uzun bir kristalden, Hayat kristalinden bahsediyoruz. Bu kristalin parlak olması gerektiğini yoksa kuyumcuların ilgisinin bu kristalle olmayacağını kristalin kendisi bile bilse de elinden gelen hiçbir şey yok kristalin. O çok çaresiz. Onu böyle yapan düşünmeliydi her şeyi. O sadece bir kristal. Hayat onu çok zorladı.

Kırılış noktasını istediği gibi geçirenleri zorlamayan hayat sadece zavallı, hayattan bıkmış olanların üzerine gidiyor. Onlarla dalga geçiyor, onları bir türlü mutluluğa erdirmiyor. Sorunu ne ki bu kırılma noktasının? Seçimlerin korkutucu olduğunu bilmiyor mu yoksa? Her insanın "Benim için daha fazlası olmalı; bana verilenler boşa harcanmamalı, harcanamazlar." gibi yakarışları yok diye mi kristaller bu kadar keskin? İnsanların hedefi sıradan diye mi yoksa hiç yok diye mi bu kadar acımasız?

Belki de bütün bunlar düşündüğümüz kadar karmaşık değildir. Belki de onlar sadece başarısız olmak istemişlerdir. Hayal ettikleri şeyleri söylerlerken sadece hayal olarak kalmasını istiyorlardır. Hayattan beklentileri düşük olduğu için kırılma noktasının keskinliğine sert çıkışları vardır.

Muhammet Fatih OK
11/B Sınıfı

ÇALINAN TEBESSÜMLER

Tatil için gittiğim şehir, insana yaz mevsimini iliklerine kadar hissettirecek derecede sıcaktı. Yanımda iki arkadaşarımla beraber, gölge yerleri çoktan istila edilmiş meydana, güneşin tam altındaki bir bankta oturuyorduk. Her ne kadar sıcak hava bunaltıcı olsa da beraberdik ve bu bizim için yeterliydi. Hepimiz farklı şehirlerde yaşıyorduk ve yılın dokuz ayını birbirimizi hiç görmeden geçirmiştik. Mümkün olduğunca her konuda konuşuyor ve özlem gidermeye çalışıyorduk. Onlara kışın yaşadığım bir olaydan bahsetmeye karar verdim. Bu olayı aklıma getiren elimdeki alışveriş poşetleri ve meydana dolaşıp duran mülteci çocukları gören gözlerim olmuştu. Elimdeki poşetlerde aldığım kıyafetler ve hediyelik eşyalar, dolaşan çocukların ellerindeyse satılmak üzere mendil paketleri vardı.

“Kışın anneme yardımseverler, ‘Kullanmadığınız kıyafetleri yahut ev eşyalarını mülteci kardeşlerimiz için topluyoruz’ demiş. Ben de dolabımı boşalttım. Fark etmeden ne çok kıyafet biriktirmişim! Küçüklüğümden kalan, pek giyilmemiş kıyafetlerim bile vardı. Hepsini topladım ben de. Annem de kullanmadığı ev eşyalarını topladı. Ne çok şey çıktı bir görerseniz!” Kızlar hikâyemi dinledikten sonra aynı şeyi kendilerinin de yaptıklarını söylediler. Şaşırmadım. Ancak onları dinlerken bir yandan da gözlerim meydana dolaşmaya devam ediyordu.

Etrafta grup grup mülteci çocuklar vardı. Aralarında üç kişilik bir grup bize yaklaşıyordu şimdi. Biri kız ve ikisi erkekti. Benim onlara dikilmiş gözlerimin aksine onlar, nasıl olduysa hiçbir göz teması kurmadan yaklaşıyorlardı yanımıza. Bunu arkadaşarımlın da fark ettiğini sanıyorum ki, ikisi de bana dönmüş, sorgulayan gözlerle bakıyordular. Bakışlarını tekrar çocuklara döndürdüğümde, çoktan yanımıza gelmişlerdi bile. Ancak ne yazık ki yine hiçbiri bakmıyordu yüzümüze. Üçünden en büyüğü sekiz ya da dokuz yaşında bir oğlandı ve yaşına göre biraz yıpranmış elleriyle bana bir mendil paketi uzatıyordu. Yorulmuş ve hırıltılı bir sesle “Abla, mendil alır mısın?” diye sordu. Konuşması aksanlıydı. Çocuğun yüzüne baktım. Baş öne eğikti. Bu nedenle gözlerini göremiyordum. Kara ve yoğun kirpikleri ise bunu daha da zorlaştırıyordu. Ardından yanındaki diğer iki çocuğa baktım. Sağ tarafta mendil uzatan çocuktan biraz daha küçük bir kız vardı. Kıvırcık saçları toplanmamış, birbirine karışmıştı.

Mamafih, o da kirpikleri ile gözlerine bir set çekmişti. Daha sonra sol taraftaki minik oğlana baktım. Henüz dört, beş yaşlarındaydı. Ancak, minik oğlan artık gözlerimin ta içine bakıyordu. Gülümsedim. Gözleri çok güzeldi. Bal rengi bir okyanusta dalgalanan yeşil yosunları andırıyordu. Aklıma böyle bir benzetme getirecek kadar güzeldi yani. Ne yazık ki gülümsememe karşılık alamamıştım. Bir an arkadaşlarıma dönüp bakınca onların da en az benim kadar ilgili olduğunu fark ettim. “Kaç yaşındasın bakalım sen?” dedi arkadaşım Betül. “Sekiz, abla.” dedi mendili uzatan çocuk. Kirpikleri hala gözlerini örtüyordu. “Adın ne peki?” Bir an duraksadı çocuk. Nedenini az çok tahmin edebiliyordum. Daha önce mendil satmaya çalıştığı hiç kimse bu kadar bekletmemişti onu. Ya satın almışlar, ya da mendile ihtiyaçları yoktu, gitmişler. Çocuk “Enes.” dedi çabucak. Arkadaşım, “Ben de Betül!” dedi ve gülümsedi. Çocuk nihayet bize bakmaya başlamıştı. Ancak eli hala mendili tutuyor ve pes etmek istemiyordu. Hızlıca mendili kap-tım ve birkaç bozukluk uzattım. Aynı şeyi arkadaşlarım da yaptılar ve çocuklar çok vakit kaybettiklerini düşünerek koşarak uzaklaştılar.

Çocuklar gittikten sonra ayağa kalkıp akşam olmadan önce biraz daha dolaşmaya karar verdik. Harika bir gün geçirmiştik. Ancak benim aklım halen az önce uzaklaşan çocuklardaydı. Bu nedenle gözlerim istemsizce onları takip ediyordu. Koştuklarını görüyordum, ancak oyun için değildi bu koşuşlar. Bu koşuşlarda çocuk kahkahaları eksikti. Bu koşuşlarda benim bildiğim, herkesin bildiği çocukluk yoktu. Bir yavan, bir umutsuz koşuşlardı bunlar. En çok da güzel gözlü minik oğlan çekmişti ilgimi. Bana ilk bakan oydu. Bana gülümsemeyen de oydu. Ancak ben bunun suçunu onda aramıyorum. Tebessümünün çalınmış olduğunu kanaatindeyim. Elleri kan kokan, merhametsiz savaş delileri tarafından hem de. Suç, milyonlarca gülümsemeyi karşılıksız bırakmayı başarmış canilerdeydi. Asla küçük bir çocukta değil!

Arkadaşlarımın beni ısrarla çağırın sesleriyle dalmış olduğum bu düşüncelerden ancak sıyrılabilmişim. “Artık gidelim mi?” diye soruyorlardı. İçimdeki sıkıntı nedeniyle olsa gerek hemen kabul ettim bu teklifi. Yönümüzü değiştirip otobüs durağına doğru yürümeye başladık.

Ne tuhaf ki güzel gözlü minik oğlan ve arkadaşları da bizimle aynı yöne doğru yürüyorlardı. İçimdeki sıkıntı yerini heyecana bıraktı birden. Çünkü artık biliyordum ki bu çocukların birkaç bozuk-luktan daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Hayır, düşündüğüm şey daha fazla para vermek değildi kesinlikle. Hatta beni sıkıntıya düşüren şey de bu çocuklara paradan başka bir şey verememiş olmamdı. Durağa geldiğimizde çocuklar karşı tarafta, deniz kenarındaydı. Yine en büyüğünün elinde bir mendil paketi, başları eğik bir şekilde işlerini yapmaya çalışıyorlardı. Büyük oğlan ve küçük kız gözlerini yine saklamış-tı. Ama güzel gözlü minik oğlan ise tıpkı bana baktığı gibi bakıyordu karşısındaki adama. Sevgi doluydu bakışları ama tebessümü çalınmış olduğundan adam anlamıyordu onu. Tıpkı benim gibi... O an karar vermişim. Belki ona çalınan tebessümünü geri veremeyecektim ama yeni bir tane hediye edebilirdim. Arkadaşlarıma bir sonraki otobüse binebileceğimizi, benimle gelmelerini söyledim. Böylece deniz kenarındaki çocukların yanına geldik. Henüz satmışlardı ellerindeki mendili ancak ben onlara buraya mendil için gelmediğimi söyledim. Onlara yeni birer tebessüm ve güzel bir anı hediye etmekte kararlıydım.

Hemen yanımdaki seyyar simitçiden üç tane meyve suyu aldım. Çocuklar şaşırmişti. Yalnızca güzel gözlü minik oğlan anlamıştı ne yapmaya çalıştığımı. Gözleri ışıldıyordu. Bunu yeni tebessümün başlangıcı olarak kabul ettim ve “Alın bakalım bunları! Hadi şimdi biraz oyun oynayalım!” dedim. Utanmış ve gitmek istemişlerdi. Ellerinden tutup onları bir banka oturttum. Arkadaşlarım ne yapmaya çalıştığımı çoktan anlamış, bana yardımcı oluyorlardı. Güzel gözlü minik oğlana “Adın ne?” diye sor-dum. En çok onunla tanışmak istiyordum zira. Meyve suyundan bir yudum aldı ve “Emir.” dedi. Böylece dostluğumuz başlamış oldu.

Güneş batana dek hep beraber oyun oynadık. Sonradan yanıma başka çocuklar da geldi. Ben ise istediğimi başarmıştım. Artık çocukların koşuşlarını kahkahalar süslüyordu. Gidecektim buradan, fakat bir günlük de olsa onlara yeniden çocuk olduklarını hatırlatabilmişim. Artık içim rahattı. Anla-mıştım ki bu çocukların derdi öyle bir, iki lira değildi! Bu çocuklar, tıpkı diğer çocuklar gibi yalnızca sevgi istiyorlardı. Evet, tıpkı her çocuk gibi onların da gülmesi gerekiyordu. Giderken Emir, küçük dos-

tum, elimi sıkça tutuyordu. Minik elini öptüm ve eğer her zaman gülümseyeceğine söz verirse bir daha geleceğimi, onunla bir daha oyun oynayacağımı söyledim. Kafasını salladı. O güzel gözleri güneşin son ışıklarıyla bir kez daha ışıldadı. İçimden bu ışıltının bir daha hiç sönmemesi için dua ettim. Gözlerim dolmuştu. Sevginin yalnızca sevgi ile kazanılacağını bilerek otobüse bindim. Bana bunu öğreten dostum Emir'i asla unutmuyacaktım.

Giresun İl Üçüncülüğü

Fatma Nur KIRKAYA
10/ASınıfı

RENG-İ ALEM

Dinliyorum renklerin hayata kattığı her bir rengi.

Sokak lambalarının üzerinden serpiştirilen kar tanelerini incelerken duraksıyorum. Aradığımız sandığı hiç bulamayacağımızı hatırlıyorum. Her şeyin tasarlanmış senaryolardan ibaret olduğunu, renklerin ruhlarını içimde hissederken fark ediyorum.

Ama anladığımı anlamak istemiyorum. O sandığı bulmadan gitmek istemiyorum. Gökyüzünü süsleyen güzelliğe nedenini sormadan veda etmek istemiyorum.

Güneşin ve yağmurun beraber sahnelediği bu eşsiz renk cümbüşünün güzelliğinde kaybolurken, aslında bütün olayın o renklere teslim olmak olduğunu anlıyorum.

Sandığa ya da içindekilere muhtaç olmamalıydım oysaki. İnandığımız hayatın hedeflerine birer birer ulaşırken neden karanlığa ve tonlarına odaklanırdım acaba? Hayal ettiğimiz şeylere sahip olduğumuzda beklediğimiz genelde elde ettiğimiz olmuyor. İnsanoğlunun doyumsuzluğunu lehimize çevirmek en azından hayallerimizde pek mümkün olmuyor.

Neden? Neden gördüğümüz gökkuşağı bize yetmiyor? Neden sandığı bulmak zorundayız? Yanlış anlamamızı istemiyorum, sandığı bulmanın ne kadar harika olabileceğini biliyorum ama gerçekten sandık falan yok ortada. Kime sorarsanız sorun. Sandık bi' yalan, sandık bi' aldatmaca. Gökkuşağını, gökkuşağı yapan sandık değil zaten, Gökkuşağını gökkuşağı yapan üzerindeki yedi temel renkten oluşan hayaller ve çevresini maviye boyamış umutlar.

Hala bana inanmak istemiyorsanız gökkuşaklarını inceleyin. Hem kim bilir? Belki de siz gerçekten sandığa sahip olabilecek insanlardan bile daha rengarenksinizdir.

Muhammet Fatih OK
11/B Sınıfı

EMPATİ

Dünyayı kurtaracak olan şeyin temelinde yatan duygudan bahsetmek istiyorum biraz; empati. İnsanların isminden söz etmeyi bırakın akıllarına bile gelmiyor çoğu zaman. Birçok şeyi halletmenin yolu uzlaşmaya bakar, uzlaşmak için bol miktarda saygı, birazcık sevgi ve hoşgörü gerekir; bunların oluşmasını sağlayan en temel faktör de empati kurmaktır.

Zaman ilerledikçe bilim ilerler, teknoloji ilerler, eğitim ilerler (!)vs. Gelişmeyen tek şey eğitimsiz insanın düşünceleridir ve bunun için yapılacak olan şeylere çoğu zaman geç kalınır. Sadece okulda eğitimden bahsetmiyorum, en temel ve önemli olan ailedeki eğitim. Binanın temelini sağlam atarsanız yıkılmaz. İnsanların sevgisizlik, saygısızlık, empati empatiden yoksunluk gibi sorunların temelinde yatan şeyleri kurcalarsanız mutlaka çocukluğunu bulursunuz. Çünkü insan ne öğrendiyse onu uygular, neyi örnek aldıysa onu normalleştirip yansıtır ve aslında yanlış olan şey onun gözünde toz pembe gibi görünüyor olabilir. Öğrenme de çocuk yaşta başlar. Hatta bazı duyguların oluşumu bebek doğduğu andan itibaren başlar; empati gibi. Bir bebek başka bir bebeğin düştüğünü gördüğü an sanki kendi canı acımışçasına ağlamaya başlar. Bir bakıma empatinin en erken örneğidir bu.

Çocukta empati duygusunun iyi gelişebilmesi için, bu duygusu gelişmiş ebeveynler gerekir. Ona bir şey öğretmek aslında kolay ama bir o kadar da zordur. Daha yaşanmışlıkları olmadığı için ve öğrendiği şeyler çok basit olduğu için beyinleri her türlü bilgiye açıktır. Bu yüzden kolayca öğrenebilir ancak zor olan şey yanlışlıkla gelişmemesi gereken duyguların gelişmesini sağlamaktır. Bazen öyle anlara tanıklık eder ki, ebeveyn bir şey anlamaz sanar ama aslında çok farklı ve tehlikeli duygular oluşur. İşte bunun önüne geçilebilirse eğer - ki bunun yolu da yine eğitimden geçer - gerçekten daha gelişmiş bir topluma sahip olabiliriz. Empatiyi oturup bir çocuğa anlatamazsınız, ona tavsiye de veremezsiniz belki, çünkü bunları anlamak için biraz erken olabilir. Ancak öyle anları yakalarsınız ki onu uyararak aslında gizlice empati duygusunu geliştirmiş olursunuz. Örneğin; çocuğunuz bir arkadaşıyla kavga etti ve canını acıttı. Gidip çocuğunuza neden böyle bir şey yaptın diye kızmak yerine; “bak onu ne kadar üzdün” gibi cümleler kurmak onda ufak da olsa empati duygusunun gelişmesini sağlar. Ve böylece aslında “eğer kavga edersem annem kızar” düşüncesi annesinin olmadığı yerde kavga edebileceği anlamına gelir ancak “eğer kavga edersem onun canı acıyabilir ve üzülür” düşüncesi çok daha etkili olur ve süreklilik kazandırır. Böylece annesi kızmasın diye değil, arkadaşı üzülmesin diye kavga etmez. Böyle ufak dokunuşlarla öyle büyük bir şey yaparız ki bazen, herkes böyle eğitilse keşke diye heveslenmiyor değil insan. Böylece insan

empati duygusunu geliştirecek ve artık karşındakini anlaması için bir anneye ihtiyaç duymayacaktır. Ailede eğitim bu şekilde başlar ve okulda hayata atılana kadar yıllar boyunca devam eder. Ancak okulda da boş kalınmamalıdır. Matematik, Türkçe, Fen bilimleri, Sosyal bilimler vs. bu dersleri öğrenmek için okula ihtiyaç yoktur. Herkesin elinin altındaki küçücük telefonda bu derslere dair birçok bilgi vardır zaten. İsteyen her insan ders kitaplarında yazılanı internette de bulabilir. Ancak bu tür gelişmesi gereken duygular internette araştırılmayla olmaz. Bunlar uygulamalı öğrenilmesi gereken, hatalarla ders çıkarıp doğruyu bulması gereken yollardan geçer ve okul bunun için öyle büyük avantajdır ki. Yüzlerce insanla aynı okulda, onlarca insanla aynı sınıfta okuyorsunuz ve her birinin akli fikri farklı. Farklı düşünceler dinlemek, çatışmalar yaşamak hayata bakış açısını değiştirir. Bazen insanı oturup düşünmeye, empati kurmaya sürükler ve her zaman olmasa da o yollardan biri mutlaka doğrudur. Bu nedenle okullarda teorik bilgi öğretilmekten çok hayata dair gerçekleri görmeleri sağlanırsa, duygusal becerilerini geliştirebilecek türden etkinliklerine çoğaltılırsa yani öğrencinin duygusal zekâsı geliştirse zaten o öğrenci öğrenmesi gereken her şeyin bilincinde olur ve kimsenin zorla sıraya oturtup sabah 9'dan akşam 4'e kadar ders anlatmasına gerek kalmaz.

Empati duygusu gelişmemiş olan insanlara gelelim, yani hayatın en acı gerçeklerine. Bu duygu adı suç işlemiş olan insanlarda eksiktir. Suçu işlediği kişinin acısını hissetmediği için kendilerini suç teşvik eden yalanlar uydururlar. Tecavüzcülerin yalanları, “karşı koyuyorsa naz yapıyordur” veya “kadınlar aslında kendilerine zorla sahip olunmasını arzular” ; tacizcilerin yalanları “ ben çocuğun canını yakmıyorum sadece sevgi gösteriyorum” , “bu da şefkatin başka bir ifadesi” fiziksel şiddet uygulayan ebeveynlerinki de şudur ; “bu sadece iyi bir terbiye yöntemi.” Bunlar sadece vicdanlarını rahatlatmaya yarayan saçma yalanlardır ve aslında doğru olmayan ama kendileri de öyle gördükleri için normalleştirilmiş durumlardır ve kendilerince doğru sayılır. Bu tür insanlar genelde şefkat görmemiş, karşısına gerçek doğruyu öğretecek insan çıkmamış kişilerdir. Vicdanları yoktur, vicdanı olmayan insanda empati de olmaz. Ve en başta söylediğim cümleye geri dönecek olursak eğitimsiz insanın düşünceleri yıllar önce de aynıydı, şuan da aynı ve bu bahsettiğim insanlar için acı gerçek empati duygusunun gelişmesi için yapılacak olan şeylere çok geç kalındığıdır. İnsan işe geç kalır yetişir, okula geç kalır yetişir, otobüse geç kalır yetişir ancak hayata geç kalırsa bir daha yetişemez. Otobüs 15 dakikada bir gelir ne de olsa ancak bu duyguların oluşum zamanı olan çocukluk bir daha asla geri gelmez.

Konuyu toparlayacak olursak, günümüz eğitim sistemine baktığımızda rahat bir hayata atılmamıza matematik, fen bilimleri, sosyal bilimler yardımcı olacak ancak hayatta doğru bir çizgide ilerlememize yardımcı olacak şeyleri 1 saattir okuyorsunuz zaten. Güzel umutlarla kalın.

Selin HAFIZOĞLU
11/C Sınıfı

VECD- İ MÜMTENİ

Namütenahi bir yol var önümde
Yürüyorum ıssız sokaklarda, sessizce
Vecd ile deruni bir şekilde
Mühtezz ellerim, senin kalbinde

İptidai görüşün kör etmiş seni
Sürekli seninle olan, kim bu şaki?
Konuşmaların uzak, bârid bir kış gecesi gibi
Bir olamayacağımıza herkes kani.

Karanlık gecenin mühtiz sözleri
Dökülüyor dudaklarından gayriihtiyarî
Gayz dolu sözleri, bir haile sanki
Ulaşmak için kalbe, yenmek gerek bedbini.

Ceyda ERBAY
11/B Sınıfı

EY KUDÜS, EY DARÜSSELAM, EY ANA,

Son zamanlarda pek fazla duyar oldum sessiz hıçkırıklarını. Öyle korkunç bir şekilde sessizler ki kulaklarımı parçalamaktan ziyade yüreğimi lime lime eder oldular. Ancak yine de bu sessiz ağıt senin suçun değildir, biliyorum. Bu, gelecekte bugüne yavaş yavaş damıtılan karanlık huzmesi damla damla dolarken böğrümüze, seni suçlamak müstahak değildir, biliyorum. Yasını engellemek imkânsızdır, biliyorum. Şimdi her damla gözyaşın ciğerlerimizi sızlatsa da istediğin kadar ağlayabilirsin. Ağlayabilirsin çocuklarının zulme karşı şaşkın bakışlarına, boğazlarında düğümlenen feryatlarına ve secdede son kez ve ebediyen kalan başlarına. Sen ağlamayacaksın da kim ağlayacak? Hiç... Hiç kimse...

Evet, hiç kimse ağlayamayacak senin gibi. Senin gibi hissedemeyecek birer birer duran kalpleri ve o duran kalplerden hemen sonra birden duruveren adımları. Çünkü kimse senin gibi bir ana olamaz. Senin gibi sevemez evlatlarını, yavrularını. Hiçbir toprak parçası böylesine kucaklayamaz üstündeki her bir canlıyı. En önemlisi vicdan sahibi insanı... Evet, dünya üzerindeki hiçbir kara parçası taşıyamaz böylesine zarifçe ve böylesine kudretlice insanın vicdanını. Zira o öyle ağırdır ki... Ama sendeki bu güç, bu kuvvet oldukça... Yoktur başka bir yer, başka bir ana, senin gibi.

Diyorum ya, kimse ağlayamıyor senin gibi ey ana! Bir de, bir de gülenler var(!) Evet, var. Böyle merhametsizler, böyle vicdanı kör olanlar var, ana! Onlar ki senin masum bebelerinin çılgınlıklarından geceleri ninniler yapacak kadar zalimdir. Senin körpecik kızlarından kendi günah tarlalarına korkuluk yapacak kadar ahlaksız, yine senin delikanlılarını kuru ve küflü bir ekmek parçası peşinde koşturup yüreklerindeki gururu kesip atmaya zorlayacak kadar onursuzlardır. İşte onlar böyle bir nevi canavardırlar. Ama ben niçin sana anlatıyorum ki bunları, ana? Senin taşın, toprağın, nebatatın değil midir ki yıllardır onların pis postalları altında ezilmekte olan? Evet ana, sen onları benden ve herkesten daha iyi tanırsın. Onların vicdansız gövdelerini karanlıklarından tanırsın.

Nemli gözlerin yine, güneşin sokaklarına doğmasına izin vermiyor aylardır. Günebakanlar gün yüzü görmedi, günlerdir! Papatyaların, güllerin solacak ana! Çocukların evlere hapis! Uçurtmaları bilmem kaç mevsimdir yırtık! Bisikletleri ezelden beri paslı sanki! Kuşların, içinde saklı tuta tuta şarkılarını, çatlayacaklar yarın bir gün! Dağların, tepelerin kambur olmuş, çöküp gidecekler yakında! Kalk ana, doğrul artık! Evet, sen ağlamayacaksın da kim ağlayacak ama sen ağladıkça hep birileri gülmeye başlıyor

yüzümüze! Şimdi sana annesine şikâyetten bulunan bir çocuk gibi şikâyet ediyorum onları, “Bizimle alay ediyorlar ana!” diye! Kalbimizde olanla alay ediyorlar! İslam’la alay ediyorlar! Selamımızla, barışımızla alay ediyorlar! Kalk ana, doğrul artık. Dik tut omuzlarını ki dağların çökmesin. Ve biz gerekirse boyarız yeniden, gözyaşlarıyla paslanan bisikletlerimizi. Sen yeter ki ağlama artık. Bırak haykırırcasına ötsün minik kuşlar. Günebakanlar güneşe baktıkça yaşar ana!

Şimdi ey Kudüs, ey Darüsselam, ey ana, ebediyen silsen gözyaşlarını?.. Biz de ayaklanı, tutarız enselerinden o zalimlerin. Bebelerin yine güler, körpe kızların ay gibi parlar sokaklarında, delikanlıların nasıl da bek basar toprağına gururla! Sen ise yine açarsın her insana kollarını. Hepsini bıkmadan, usanmadan, şikâyet etmeden taşırınsın böğründe ve omuzlarında. Ne yazık ki bu öyle cimri bir dünyadır ki üzerinde senden başka böyle hoşgörülü omuzlara sahip bir toprağı yoktur. Ey Kudüs, altın saçlarında İslam’ın zümrüt tacını taşıyıp da üç farklı inancı kalbinde hoşgörü mayasıyla yoğuransın sen; evsin, vatansın, anasın!..

Sözüme kulak ver ana. Uzaklardan seslenen bu evladının çağrısını ve tesellisini dinle. Yüreğinde merhamet ve selametten başka bir dileği olmayan bu kalemi ve kalemi tutan bu eli gör. Satırlarımı tüm dünyaya haykır. Sakın çekinme kimseden. Çünkü sen de, ben de yalnız değiliz! Ve artık ağlama. Artık doğrul. Barışla kal, barışla kaldır zulümle eğilen evlatlarının başlarını!

Yüreğimdiki tüm merhamet ve selametle...

Giresun İl Birinciliği
Fatma Nur KIRKAYA 10/A

BİR DUYGUDURUMSUZUN YAZI YAŞAMI

Özlediğimde yazarım ben, birileri öldüğünde ya da ruhuma gömüldüğünde. Yaşıma yazarım, yaşadıklarına. Giyinmiş ama ruhu çıplak insanlara yazarım. İnsanlara yazarım ben gelişlerine, gidişlerine, en çokta sevişlerine, seviyormuş gibilerine. Üzülürüm, ağlarım. Bende insanım. Kırılırım, kırarım, hata yaparım. Bir sonsuzluk cümlesine bin anlam sığdırırım. Anlatmadım, anlatamadım zaten anlatsam da anlamazdınız.

Bir savaşın ortasında savunmasız kaldım. Umursanmadım. Yenildim. Ama en çok onlara yenildim, bitiremediklerime. Bitiremediğim dostluklarıma, bitiremediğim aşklarına ama en çokta bitiremediğim hayatlara yenildim. Ölüm de gördüm, canının yarısının 2 metre toprağın altına girişine de şahit oldum canından bir parçanın doğumuna da. Yenilmeyi, yıkılmayı en çok ben hak ettim. Kafka misali “pek çok şeyin bambaşka olmasını isterdim”

İlayda DAMCI
11/B Sınıfı

CESARET Mİ ESARET Mİ?

Cesaret nedir ki? Bir çocuk için mahallenin büyük abisine sataşmakken, bir başkası için özgürce çocuk olmaktır. Bir başkası için yaşamaksa, öbürü için ölmektir.

Herkesin içinde cesaret olarak tanımladığı bir duygu vardır, yani diğer insanlarla damarlarından aynı kan geçer ve aynı hayat bahşedilir. Lakin benim zannımca cesaret bir saattir. Herkes de akrep ve yelkovan farklı yerlerde mesken tutar. Ha birde akrep ve yelkovanı olmayanlar vardır. Cesaret etmeye korkanlar, korkunun esareti altında olanlar. Başka bir deyişle cesaretin esareti altına girmeye korkanlar. Bu insanların akrep ve yelkovanı yoktur. Gurur ve korkuları vardır. Cesareti hayatı veryansın ederler. Şimdi cesareti olmayan yaşamıyor mu diyorsunuz? Yaşarlar, hem de öyle bir yaşarlar ki... Şunu diyorum: saksıda çiçek yaşamıyor mu? Yaşiyor. Eee ? Onlarda da yaşar içindeki çocuk ruhunu, cesaretini yapmaya gururunun el vermediği şeyleri alırlar, toplarlar içlerinde bir odaya otururlar başköşeye; kapıya da gurur ve korkuyu dikerler koyarlar karşı duvara saatlerini veryansın ettiği duygular yok eder akrebini yelkovanını. Zamandan bi haber bi çare otururlar orada. Bir kelam etmeye de cesareti olmaz onların.

Şimdi sana soruyorum senin saatin nasıl olacak? Akrep ve yelkovan mı olacak? Yoksa... Sen bilirsin.

Hakime ŞENTÜRK
11/C Sınıfı

KİTAPLARIN KRALLIĞI

Ben küçükken hiç kütüphaneye gitmedim. Gidemedim, çünkü evimize çok uzaktı ve annem hep yolda başıma bir şey gelmesinden korkardı. Çocukluğum boyunca da hep kütüphaneye gidebilenlere imrendim. Elleri kitaplarla döndüklerinde onlardan çok ben sevindim. Evet, hiç görmeden sevmişim kitapların krallığını. Kütüphane, çocuk aklımla benim için bir krallıktı. Bin bir türlü hikâye ve masalların krallığı... Pek de severdim okumayı. O zamanlar yalnızca sınıfımdaki kitaplıktan yetinirdim. Bildiğim ilk ve en güzel kütüphane orasıdır. Öğretmenimizin biz minik kitap kurtları için yaptığı minik kütüphaneye krallığı...

Biraz büyüyünce annem artık kütüphaneye gitmeme izin vermişti. İlk gidişimi asla unutamiyorum. Hiç de aklımdaki gibi değildi açıkçası. Bin kat daha güzeldi. Yüksek tavan, parke zemin ve onlarca devasa kitaplık... Bir de kütüphaneye attığım ilk adım var. O adım bugün sıradanlaşsa da o zaman bir anda binlerce kitabın kokusunu burnuma dolduran adımdı. Yani o koku benim için zaten muazzamken bir daha fark etmişim kitapların ne denli güzel koktuğunu. Aceleyle her rafa baktığımı ve o anda ilgimi çeken tüm kitapları kucağımı aldığımı hatırlıyorum. O sırada da kütüphanenin sonuna doğru bir yerde, cam kenarında bulunan masalarda ders çalışan öğrencileri görmüştüm. Bu güzel manzara beni gülümsetmişti. Çünkü artık ben de burada çalışabilirdim. Vakit daralmıştı ve artık neredeyse kapanacaktı kütüphane. Hemen kayıt bölümüne gittim ve ilk kez bir kütüphane memuruyla konuştum. O kadar tecrübesizdim ki bu konuda, önce bir kütüphane kartı çıkarttırmam gerektiğini bile bilmiyordum. Ancak birkaç dakika sonra üzerinde adımın yazılı olduğu bir kart vardı elimde. Daha sonra da kitaplarım... Yalnız ben beş-altı kitap almışken kütüphane memuru gülümsedi ve fısıldayarak “Tek seferde en fazla üç kitap...” dedi. Böylece bir kütüphane kuralını öğrenmişim.

İşte benim kütüphanedeki ilk deneyimim böyleydi. Eminim ki benimle aynı durumu yaşamış, yaşamakta olan ve yaşayacak binlerce çocuk vardır ancak herkes için kütüphane kavramı çok farklı anlamlar ve duygular taşır. Yalnızca çocuklar için değil, yetişkinler için de öyle... Kimisi kitapların kokusuna meftundur, kimisi bilgiye ve öğrenmeye açtır, kimisi kitap okurken aynı zamanda kafa dinlemek ister, kimisi ders çalışır ve kimisi de yalnızca kütüphanede bulunmaktan mutluluk duyduğu için oradadır. Evet, daha birçok örnek verilebilir ancak asıl nokta kütüphanelerin herkesi memnuniyetle kabul etmesidir. Tabii bazı kurallar çerçevesinde... Evet, kurallar... Ben onların dünyadaki tüm kurallar arasında en saygın kurallardan olduklarını düşünüyorum. Bu yüzden de, insanların çoğunun kurallardan hoşlanmamasına rağmen, herkesin o kuralları gönülden benimsemesi ve desteklemesini isterim. Çünkü orada yapılan her iş, her faaliyet dünya üzerindeki en güzel fiillerle anlatılır. Okumak, öğrenmek, düşünmek, yazmak, hayal kurmak gibi... Bu aktiviteleri bölmek, kesintiye uğramasına neden olmak hatta engellemek ne kadar kötüdür!.. İşte bu yüzden her insan, hangi ülkedeki, şehirdeki, ilçedeki kütüphane olursa olsun bu kuralları benimsemeli ve desteklemelidir. Tüm bunların yanında kütüphanelerin içinde barındırdığı ilim, bilim ve sanata saygılı olabilmek adına asla ama asla sokaklardaki kiri içeri getirmemeli, okumak ve öğrenmekle doyabilecekken içeride yemek yemeye ihtiyaç duymamalı ve adeta özel bir buluşmaya gidercesine temiz ve hazırlıklı gelmeli insan. Ödünç alınan kitapları zamanında teslim etmekten bahsetmiyorum bile! Özetle her kuralı kendimize birer görev bilmeliyiz.

Ülkemiz gün geçtikçe büyüyor ve gelişiyor. Sokaklar, evler, iş yerleri artık eskisi gibi değil. Zamanla alışkanlıklarımız da değişiyor tabii olarak. En basitinden artık nasıl mektup yazmak yerine mesajlar, e-postalar yazıyorsak, kütüphanelere gitmek yerine oturduğumuz yerden bir tıkla(!) ayağımıza kadar sipariş ediyoruz kitapları. “Ne gerek var ki!” diyoruz. Çok gerek var, çok... Hiç kitap sipariş ederken yeni insanlarla tanıştınız mı? Aynı zevklere sahip olduğunuz okurları görünce mutluluk duydunuz mu? Kitabınızı seçerken parmaklarınız dolaştı mı sıra sıra kitap sırtlarında? Hayır... “Sadece bir tıkla” böyle bir sürü zevklerden alıkoyuyoruz kendimizi. Kitap okuyoruz ama bencilce... Neden mi? Çünkü kütüphane

ayrıca bir paylaşım merkezidir. Aynı kitabı onlarca kişi okur, fark etmeden de olsa okunan kitap diğer insanlarla paylaşılır. Evet, kitap satın almak da güzeldir. Evimizde kendimize ait küçük bir kütüphane oluşturmak isteriz. Ama biz kütüphaneleri kullanmadıkça, boş bıraktıkça bir toplum olarak tam anlamıyla okumuş olabilir miyiz, bilemiyorum.

Tam olarak bu sebeple; kütüphanelerimizi boş bırakmamak için, eski kütüphane ruhunu yeniden canlandırmak için, insanları şevklendirmek için dünyanın en güzel, en büyük, en kapsamlı kütüphanelerini inşa etmeliyiz artık. Göz alıcı tasarımlarla içeri davet etmeliyiz herkesi. Küçüğüyle büyüğüyle hep beraber okumalıyız, öğrenmeliyiz, yazmalıyız ve düşünmeliyiz. Ancak o zaman toplumca okumuş oluruz. Fatih Sultan Mehmet'in bir şehirde en önemli üç şerden biri olarak kütüphaneyi, "ruhun kirini temizler" diye nitelendirdiği, Atatürk'ün "Hayatta en hakiki mürşit ilimdir." dediği bir "millet" olarak ve dünyada, Victor Hugo'nun "Kitaplık kurmak ibadethane yapmak kadar kutsaldır." sözü ya da Goethe'nin "Bir kütüphane karşısında insan kendini büyük bir sermayenin yanındaymış gibi hissediyor, sessiz sedasız, hesapsız faiz getiren bir hazine" sözüyle bir "insan" olarak kütüphanelere ve kitaplara en büyük değeri ve saygıyı göstermeliyiz.

Giresun İl Birinciliği

Fatma Nur KIRKAYA

10/A Sınıfı

HADI

Kapat müziğini.
Havanın soğuk olmasını umursama.
Çek perdeni, aç pencereni.
Pencerenin önünde aylardır sulamadığın çiçeğinle konuş.
Al çayını. Şimdi bir de şekersiz dene.
Kapat gözünü.
Kitaplığından bir tane seçiver. Aç bak içine kuruması için gül yaprağı koymuş musun?
Yoksa kuruyan tek şey umutların mı ?
Ondan mı bu vazgeçmiş halin?
Hala kitapların içine kuruması için bırakılan gül yaprakları
İlk karın yağışına gün sayan çocuklar
Yıldızları izleyen sevenler
Uzayıp giden yollardan harf çıkarmaya çalışanlar varsa, dünya üzerinde.
Sende ümidine sahip çık sarıl ona. Ağlatma onu, kaybetme.
En zor zamanında elinden tutacak dostun o çünkü.
Hadi şimdi soğutma çayını.
Hem çayını hem kendini kucak dolusu sev.

Elif KARA
11/B Sınıfı

YOKOLAN

Bir yıldız kaydı o gece. Tuttuğum dilek gerçek olmadı. Olduramadım. Bir hayat dilemişim en çok biz'li bir hayat. Çıktım sokağa, karşıma çıkan ilk kediye hâl yandım, nedenini sormayın, kediler özeldir. Önüme çıkan ilk kafeye oturdum, duvarlarına dokundum, buraya ne çok anı bırakmışız. Bir çay söyledim, hiç huyum değil pişman olmak, genellikle kaybederim ve biter ama ne kaybettim tam anlamıyla ne de bitti. Kalktım, sağanak yağmur altında sıırsıklam olana kadar yürüdüm, zaten yağmurda şemsiye açanlar korkaktır. Sonra o ilk yıldızın kaydığı yere gittim, denizin huzurlu sesi ve kokusu yağmurla karışınca bir yuva dinginliği verdi bana.

Bir hayata karışmış olmayı isterdim. İki insanın arasında bağ yaptığı o aksesuara can verdim ben, sonra kaldırıp attım denize. Daha kendi canımla aramda bağ kuramamışken başkasına nasıl ortak olayım? Bir dergi aramızda bağ oldu bazen bir ayraç. Nesnelere anlam yükledim ben, onlara tutundum. Sonra ne mi oldu, geçtim aynanın karşısına ağladım. Bir sebep aradım olanlara ama anlatsam da anlamazdınız. Sustum ve gittim ben de. Ardımda bıraktığım enkazın o sisli dumanında boğuldum. Ayağa kalktım ya da mış gibi yaptım. Onlarda inandı. “Vay be” dediler ardımdan “Ne güzel oynadı”. Evet oynadım, zorundaydım. Bugün olsa yine oynardım. Ama sonra anladım asıl kötü ben değilmişim, kediler özel değilmiş ve nesnelere bir anlamı yokmuş. Bunca ay sonra yokolana ve başka bir bedende varolana yazdım ben.

Evet yenildim. Yıllara sığdıramayacak anıları bazen günlere bazen saatlere sığdırdım, bolca mutluluk tohumuyla. O tohumlar yeşerdi ama çiçek açamadı, açtıramadım. Kırgınlığım öldüramadıklarına. Olanlara hasret, olacaklara bir belki seni bir “hoşçakal” a sığdırdım.

İLAYDA DAMCI
11/B Sınıfı

BİR AŞIK BİR HIRSIZ

Şulenin içinde buldum kendimi
Söndüremedim içimdeki alevi
Sensiz günlerimde kalmadı neşem
Olamaz, olmayacak asla sensiz ben

Ruhsare-i gül kadar güzel yüzün
Bakamadıkça alıyor içimi derin bir hüznün
Anla artık şevk-u tarab kalmadı
Halime düşmanlarım dahi ağladı

Nağme-i bülbül gibi güzel sesin
Bu aşık sesini duymadıkça neylesin
Kendimi senin için direttim
Ötesi yok, bir ömür daha beklerim

Biliyorum ki dokunamadan öleceğim saçlarına
Bakamadan gözlerine gideceğim sonsuzluğa
Benim için kelimeler kifayetsiz
Seni anlatırdım ama sayfalar yetersiz

Evet sahte bu diyar, duygular
Gelir bir hırsız ansızın kalbini çalar
Aşıklar ölür hırsızlar yaşar
Unutma! Mutlu sonla bitenler sadece masallar

Muzaffer ŞAHİN
11/A Sınıfı

CUMHURİYETİN DESENİ

Bir Anadolu insanının gözlerine; gözlerinin tam içine baktınız mı hiç? Baktığınız gözlerin kaç yaşında olduğu fark etmeksizin aynı parlıltı ile parladığını, aynı sevinç, aynı kederle dolu olduğunu, güzelim toprağın kara rengini almış olduğunu görmüş olmalısınız. Bunu “hissetmiş” olmalısınız! Çünkü bu bir gerçektir ve asla değişmez. Bir Anadolu çocuğunda da aynı gözler vardır, bir Anadolu kadınında da... Bizler de birer Anadolulu olarak biliriz ki gözlerimizden yansıyanlar, tarih boyunca hem ruhumuza, hem kanımıza ilmek ilmek işlenmiş duygulardır. Bizi biz yapan, diğer milletlerden, ırklardan ayıran budur; gözlerimizden belli olan, tarihimizin desenidir.

Tarihimizin deseni girift olduğu kadar renklerle ve narin kıvrımlarla doludur. İçinde bin bir türlü destan, öykü, beyit, dörtlük, sav bulundurur. Hepsisi de birbirinden apayrıdır ve hangisi en güzeli seçilemez. Ancak şu an içinde bulunduğumuz devir ve tarih 29 Ekim 1923’e bakmamızı işaret eder. Zira tüm zaferlerimizi kronolojik olarak birer taş misali üst üste dizecek olursak en üstte 29 Ekim bulunacaktır. Bizler, bugün bu taşın üzerinde yükseliyor ve ondan destek alarak yükselmeye devam ediyoruz.

Peki, bu zafer taşlarını üst üste dizerek inşa ettiğimiz tarihimiz, çok mu kolay yükseldi? Elbette hayır... Anadolu insanından bahsetmiştik ki onun gözleri bu yükselişin asla kolay olmadığını, aksine nice zorluklarla, nice sefaletlerle ve nice acılarla oluştuğunun en büyük kanıtıdır. Binaenaleyh Anadolu insanını incelemek tarihimize dair birçok çıkarımda bulunabileceğimizi gösterir. Onun gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklara bakılarak bile çekilen derdin raddesi görülebilir. Ne ironiktir ki bu kırışıklıklar en çok gülünce ortaya çıkar...

29 Ekim’e gelinceye kadar yaşananlar; tüm elim savaşlar, muharebeler, masa başı mücadeleleri ve bu mücadelelerin sonunda çekilen sosyal, ekonomik sıkıntılar Anadolu insanına öyle çok dersler vermiştir ki milletçe bir daha yıkılmamak üzere güçlenmiştir. Zaten o zamanın zifiri karanlığında tek umut ışığı olan Ulu Önder Atatürk bu güçlenmenin, canlanmanın sebebi olmuş, Anadolu’yu adeta şaha kaldırmıştır. “Türk milletinin karakterine ve adetlerine en uygun olan idare, Cumhuriyet idaresidir” diyerek o son ve yüce taşı ayaklarımız altına koymuştur. Şimdi bugün Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları olarak o taşın üzerinde yükselmeye devam ediyoruz.

Kimimiz hekim çıkıyor, hastalıklarımıza çare oluyor; kimimiz öğretmen oluyor milletimizin eli-ne eğitimin gücünü veriyor; kimimiz hâkim oluyor adaletin gücüyle aydınlatıyor vatanı; kimimiz “er” oluyor tarih boyunca dizdiğimiz zafer taşlarını yıkılmaldan koruyor... Kısacası her has Türk evladı toprağına sahip çıkıyor, onu güzelleştiriyor, imar ediyor...

Bugün bilmeliyiz ki Türk toplumu için en yakın zafer Cumhuriyet zaferidir. Gözlerde görülen ilk parlıltı Cumhuriyet’in parlıltısıdır. O olmasaydı bugün zafer diyebileceğimiz hiçbir başarımız olmayacaktı. Bizler, bugün sırf “onu” korumak emelinde değil miyiz? 15 Temmuz’da Cumhuriyetimiz ve onun bize en büyük hediyesi “demokrasi” için dökülmedik mi sokaklara? Ya tankların önüne siper olmuş gövdeler? Cumhuriyet için değil miydiler?

Ulu Önderimiz biz gençlere “Ey yükselen yeni nesil, istikbal sizsiniz. Cumhuriyeti biz kurduk onu yükseltecek ve yaşatacak olan sizsiniz” demiştir. Bizler için “yükselen yeni nesil” sıfatını kullanan ve bizleri bu vatanın, Anadolu’nun istikbali sayan Atatürk’ün kurduğu cumhuriyeti yükseltecek ve yaşatacak olmak ne büyük bir onurdur!

Giresun İl İkinciliği

Fatma Nur KIRKAYA
10/A Sınıfı

İMKANSIZ OLASILIK

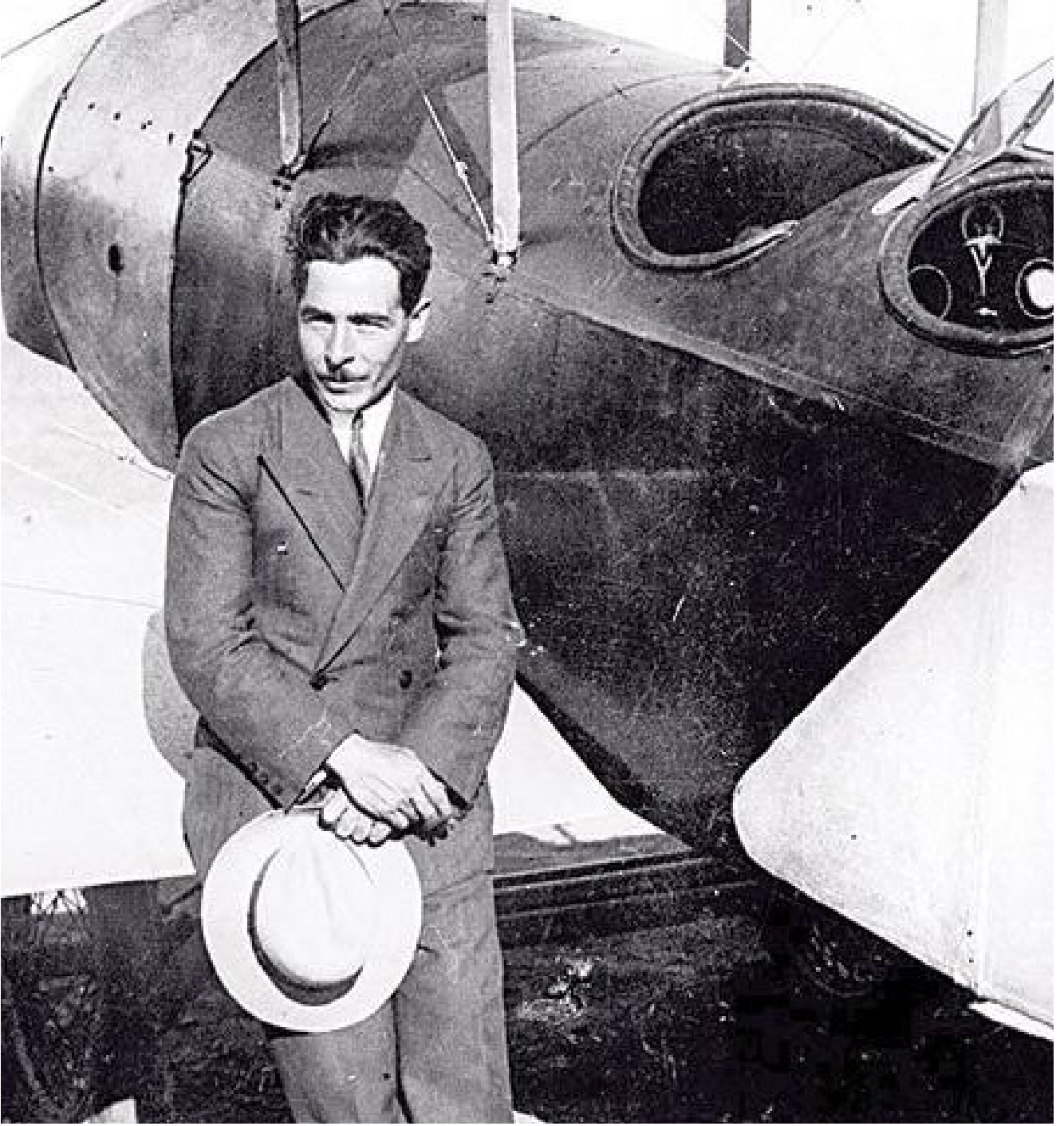
İmkansız olasılık; olması mümkün olmayan ihtimal çeşididir. Peki ya bu olasılığa aldırılmayıp, büyük işler başaran bilim adamları,kaşifler,liderler veya sıradan teyyareci. Evet bir teyyareci. Türk havacılığının öncüsü ve kuruluşunda büyük bir pay edinen teyyarecimiz. Dilerse-niz size ondan biraz bahsedeyim. Babası öldüğünde 3, sa-vaşa katıldığında 16, pilotluk diploması aldığında 20,sa-vaşta Ruslara esir düştüğünde 21 yaşındaydı. Gökyüzüne aşık, kalbi vatan sevgisiyle dolu çalışkan bir gençti. Kur-tuluş Savaşı'nın ilk ve son uçuşunu yapmıştı. Savaşta ka-zandığı başarılarla ise istiklal madalyasını hak etmişti. 29 yaşındayken kendi yaptığı " Vecihi K VI " isimli uçağını bitirdiğine umut ve heyecan doluydu.

Uçağı için sertifika almak istedi fakat bu belge-yi verebilecek yetkide kimse yoktu. Bu yüzden uçması yasaklandı. Vazgeçmedi. İzinsiz uçtuğu için ceza aldı ve uçağına el konuldu. 1930'da ilk Türk sivil uçağı olan Ve-cihi XIV'ü yaptı. Yine sertifika verilmedi. Tüm uçağı par-çalarına ayırdı. Ankara'dan trenle Prag'a kadar götürdü, tekrar birleştirdi. Uçak Çekoslovakya'da uçuş müsaadesi aldı. Yurda döndüğünde ise onu yine engeller bekliyordu. İkinci uçağı da uçuştan men edildi. Vazgeçti mi? Tabi ki hayır. 1932'de ilk Türk Sivil Havacılık Okulu'nu kurdu. Yetiştirdiği başarılı öğrencileriyle iki uçak daha yaptı. Maddi imkansızlıklar yüzünden okul kapandı. Ömrünün sonuna kadar ülkesine, insanlara hizmet etmek için çalış-tı, çabaladı, çok sıkıntı çekti ve borca battı. I. Dünya Sava-ş'ında gösterdiği kahramanlıklar için bağlanan maaşına bile el konuldu. Yine de vazgeçmedi. 16 Temmuz 1969 yılında tam da Apollo 11 uzay aracı Ay yüzeyine doğru yol alırken tüm ömrünü Türk havacılığını ilerletmek ve gençlere havacılığı sevdirmek için harcadı. Ama bunun karşılığında sefalet içinde hayata gözlerini yuman bu adamı tanıyabildiniz mi ?

Belki tanıyanlarınız vardır ya da adını şu an yeni duyacak olanlarınız. Hayatına dair bilgiler verdiğim bu şahsiyet Vecihi Hürkuş' tur.

Hadi bir de bambaşka bir hayattan ve bilim ada-mından konuşalım. Tahmin ediyorum ki bu bilim ada-mını hemen tanıyacaksınız. Öyleyse başlıyorum. Babası Ruslara silah satan bir İsveçliydi. Dört dil biliyor, sanata ve şiire ilgi duyuyordu. Babasının işini devam ettirmek için kimya okudu. O sıralar yeni keşfedilmiş bir patlayıcı olan nitragliserini stabilizeştirmeyi ve onun daha güveni-

yok edilmesini sağlamayı kendine görev bildi. Yaptığı deneyler sonucu oluşan patlamalarda kardeşi dahil beş işinin ölümüne sebep oldu ama yılmadı. Dinamit adını verdiği patlayıcıyı ve ileride roket teknolojisinde kullanılacak kuru barut başta olmak üzere 350' ye yakın patente sahip oldu. Buluşları insanlığın yıkım gücünü arttırdı. Kendisine ve çevresine verdiği zararları en üst noktaya taşıdı. Öldüğünde gazeteler haberi " ölüm taciri öldü " diye verdi. Ve şimdi her yıl dünyanın barışa en çok katkı sağlamış insanlarına barış ödülünü onun adıyla veriyoruz. Ne garip değil mi? Alfred Nobel'i barış kelimesini içinde barındıran ödülle tescillendirmek ya da Vecihi Hürkuş'un yoksulluk içinde vefat etmesi. Ama yine de çok şaşırılmamak lazım çünkü hayat beklenmediktir. Her türlü olasılık söz konusudur özellikle imkansız olasılıklar.

ÖZGÜL ÇAKIR
11/A Sınıfı

YEŞİLE SEVGİLİ

Hamsinin kulağına kar suyu kaçtığında
Yoğurt, mısır ekmeği ile kucaklaştığında
Kovandaki bal tereyağı ile karıştığında
Bir lezzet sofrası demişler Giresun'a.

Güler yüzlü, hoşgörülü insanları
Denizlerde dantel dantel yakamozları
Temiz havası ile ömre ömür katan
Uzun yaşamanın sırrı demişler Giresun'a.

Bütün renkleri yeşile beyaza kışkırtan
Kıvrım kıvrım dereleri, şelaleleri coşturan
Öğlen öncesi gömleğe sonrası şemsiyeye koşturan
Bir günde dört mevsim demişler Giresun'a

Dolaşmışlar doğudan batıya tüm dünyayı
Kümbet, Bektaş gibi yayla görmemişler.
Kalenin yamacına sermişler yaşlı şehri.
Acaba cennet burası mı, demişler.

Dal bastı kirazlar ballanırken dallarda
Emeğin bereketi saklıdır çotanaklarda.
Başı beyaz, eteği yeşil yüce dağlarda
Beyaza rahmet, yeşile sevgili
Yeşil beyaza Giresun demişler.

Zeynep Büşra TÜNEY
11/B

AYAZ

Güz rüzgarının dinginliğine kapıldığım, sararan yaprakların üstüne basmaya kıyamayarak yaşadığım namütenahi gün. Sabahın vurduğu o mahmurlukta kısık ve uykulu gözlerle seçtim seni. Keskin çene yapın, gelecekte dökülecek bütün sözlerin nasıl yüreğimi dağlayıp, ince sızılar bırakacağını habercisiydi. Bir omuz mesafesi yukarıdan bana bakarken, ismimi söylediğin an o güne kadar ismimi bu ka-

dar seveceğimi düşünmezdim. Düşüyordum, hem de çok yüksekte. Tutundum. Safderun bir sevdanın gözbebeği oldum. Bir elimde iplik, ilmek ilmek dokumaya başladım seni. Büyüdüm. En çok sende büyüdüm. Bir güzle kış arası o gün ayaz kapıma dayandığında ben de sırtımı sana yasladım. Hoşbuldum saf yanım, anım, canım. Gelişinle gül bahçeleri sermiştin önüme, nerden bilebilirdim ki dönerken dikenlere takılacağımı.

Büyük bir binanın en üst katından aşağı bakarken buldum kendimi. Sana kapılmak böyle bir his. Başımı döndüren ama haz veren. Acizliğim ağzından çıkacak tek söze muhtaç kalıştımdandı. Tenimde aralık ayazının keskinliği, efsunkar bir diyalogun içinde buldum kendimi.

-En çok ne kırdı kalbini?

-Yarım bırakılmak.

Durdu bir kaç saniye. Düşündü çünkü o daha önce yarım bırakılmamıştı. Derin bir nefes aldı. Bu nefes sanki gelecekte yarım bırakılışımı alay edercesine çekip gideceğinin habercisiydi. Kandım, yandım. Gelişinle yüksek binalar arasındaki gecekondur huzuru vermiştin, nerden bilebilirdim ki dönerken o dört duvarın beni hapsedip günden güne çürüteceğini.

Velhasıl yaratılan unutulur, yaratandan ötürü. Ve bahar gelir her ayazın ardından. Ey benim saf yanım, anım, canım. Hoşbulamamışım ama hoş gidiyorum. Toprağın bol olsun.

İlayda DAMCI
11/B Sınıfı

EY YÜKSELEN YENİ NESİL

Yıl 1923... Yaşayan her insan evladının savaşın acı tadını sonuna dek tattığı Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, yanıp kavrulan yüreğine henüz su bile serpememiştir Anadolu insanı... Çünkü onun gırtlığından henüz geçmemiştir savaşın dikenini; bitmemiştir tüm dünyanın ona karşı savaşı. Halen kanamaktadır yüreği. Kadınlarının sırtı cephane taşımaktan halen bükük, çocuklarının minicik bedenleri korkudan, sevgisizlikten ve gözyaşından halen titremektedir. Erlerinin de ellerindeki nasırlar daha iyileşmemiş, kopan bacakları da yeniden çıkıvermemiştir işte. Bir zamanlar güneş gibi açan kır çiçekleri bir daha açamamıştır barut ve kan kokusundan. Rüzgâr bile esmemiştir aylardan beri. Gün geçtikçe elden giden vatan, tabiri caizse kan ağlamaktadır.

Ancak karanlık dünyanın gözünü kamaştıracak bir ışık doğmuştur. Etraf aydınlanmaya başlamıştır. Ve bu ışık öyle sıradan bir ışık değil; besbelli kutsal bir ışık... Tüm vahşiliğe, tüm acımasızlığa karşı inatla parlıyor! Ülkeyi pay pay aralarında bölmüş o kan emicilere karşı set çekiyor. Ve takvimler 29 kim 1923'ü gösteriyor. Artık, durmadan kanayan yaraya "özgürlüğün", "hürriyetin" eli degecektir. Belki uzun yıllar iyileşemeyecek ancak kabuk bağlayacaktır sonunda. Bedeli kanla ödenen vatan toprağında hürriyetin coşkusuyla açacaktır kır çiçekleri yeniden. Çocuklar yine geri dönen kuşların cıvıltısıyla beraber gülücükler saçacak, kalpleri ısıtacaktır. Savaşın soğuşunda donan kanlar çözülecek, özgürlüğün coşkusuyla yeniden akacaktır damarlarda. Ve en güzeli, Ulu Önder Atatürk milletiyle haykıracaktır dünyaya yeni devletinin adını. Hep bir ağızdan "Türkiye Cumhuriyeti" diyecektir tüm vatan.

Evet, şanlı Türkler yeni bir devlete sahiptir artık; küllerinden doğmuş capcanlı bir vatandır şimdi ayaklar altındaki topraklar. Ve Ulu Önder seslenir, "Ey yükselen nesil, istikbal sizindir. Cumhuriyeti biz kurduk, onu yükseltecek ve sürdüreceksiniz." Hürriyet ve bağımsızlık Cumhuriyet'in gençlerinin elindedir artık. O genç ve diri ellerdedir. Vatanının ve milletinin bu günlere ne acılarla, ne zorluklarla geldiğini doksan dört yıl sonra bile unutmayacaktır. Bu gençlik bir eli hürriyette, bir eli demokraside gözünü bile kırpmadan savunacaktır toprağını, bir gün olur da birileri yine gözünü dikerse diye vatanına...

Bu gençlik, 1923'te parlayan ışık Cumhuriyet'in koruyucusudur şimdi. Ataları işte bu gençliğe, Türk gençliğine güvendi. Savaşta kan döktü, canını verdi ama son umudunu da ekti toprağa! Ve şimdi sıra biz gençlerde. Bizler filizlendireceğiz, büyüteceğiz atalarımızın umudunu. Tıpkı bir zamanlar onların yaptığı gibi, canımız pahasına koruyacağız öz vatanımızı, hürriyetimizi ve bağımsızlığımızı. Göz bile kırptırmayacağız düşmana. Dirilteceğiz topraktan Türk'ün gücünü. Ve gerekirse, bir gün bizler ekeceğiz toprağa son umudumuzu. Bizler de güveneceğiz elbet neslimize. Ancak, asla ve asla satmayacağız hiçbir şey pahasına Cumhuriyetimizi!

Giresun İl İkinciliği
Fatma NUR KIRKAYA

SAĞIR EVRENDE DİLSİZ HAYAT

Şimdi bütün insanlık için susma vakti. Tam şimdi attığı çığlıklardan önünü bile göremeyen bütün insanlar için susma vakti.

Daha can bedene kavuşmadan, ruhlar aleminde hepimize hayatlar izletilir biz de bir tanesini seçmişiz. Hiç sanmıyorum. Çünkü bir ruh çöküntülerle dolu bir hayat seçemez. Çukurlarla, tümseklerle, ayağa takılan koca koca taşlarla dizili olan yolun yolcusu olmayı göze alıp, bunca yükün altına giremez. Bazen bir yokuş tırmanırken tam orta yerinde nefesin kesilir de bir an geri dönmeyi düşünürsün ya, işte tam o yokuşun orta yerinde gitmekle kalmak arasında savruluyorum. Gidersem sonu zafer biliyorum ama daha şimdiden yaşıyorum, dönersem belki seneler süren o yolu bir kaç dakika da inip hayatıma dipten devam edeceğim. Karar veremiyorum. En büyük savaşım kendimle, yeniliyorum. Susmak çok ağır değil mi? Doğruyu bile susmak... Aslında bu senin çığlıkların, duymak isteyene. O sırf gürültü olsun diye attığı çığlıklardan önünü göremeyen bütün insanlar yüzünden senin sessiz haykırıışların bir anlam ifade etmiyor.

Size susmaktan daha zor olan bir şeyden daha bahsedeyim mi? Susturulmak, susmak zorunda bırakılmak. Tam ağzını açacağın sırada o gürültünün daha baskın gelerek, bütün sıkıntılarını yutmak zorunda bırakması... Bütün sıkıntılarını yuttuysan devam ediyorum.

Büyük bir duman çıkıyor, yuttuğun bütün sıkıntıların alev almış sen de o dumanda boğulup zehirlenmeyi bekliyorsun ama yanılıyorsun, bu hikayede ölmek yok.

Ağzının içinde birikiyor kelimeler tam konuşacaksın, bir gürültü daha. Bu sefer en yakınından geliyor. Tam o zaman oturuyorsun ve bomboş bir duvara bakıyorsun. İnanması güç ama koskoca evrende seni dinleyecek bir insan bulamadığın için tuğlaya konuşuyorsun. Tam kor olacakken o sıkıntılarının alevlerini arttırıyorsun, bütün kelimelerinin birikmesini bekliyorsun. İşte o an. Gözünden düşen bir kaç damla yağ eşliğinde yavaş yavaş kurtuluyorsun içindikilerden.

Evren, hep kocaman diye betimlediğimiz o evren yeterince kocaman değilmiş. En yakınındakinin gürültüsüyle bastırıldığını her hatırladığında ve yutmak zorunda bırakıldığın o kelimeler ne zaman boğazına düğümlense ince bir sızı olur göğsünde. Sonra kabullenirsin. İnsanlar böyledir işte. Yanlış bedene can olmaya çalışmakla başlar bütün hikaye.

İLAYDA DAMCI
11/B Sınıfı

FESTİVAL SABAHI

Güneş, gür ormanlarla kaplı iki koca dağın arasından denizin üzerinde yükselip kuşların cıvıltısı odasını doldurduğunda daha yeni gözlerini açmıştı yaşlı kadın. Kendine bir müddet uykusunun açılması için izin verdi. Bugün hava daha bir parlaktı sanki. Yağmurlu geçen bir haftanın ardından torununun şansına bugün hava çok güzeldi. Yaşlı kadın torunu aklına gelince yatağından kalktı, penceresine doğru yürüyüp üzerinde minik pembe çiçekler bulunan beyaz perdeyi bir kenara topladı ve pencereyi açarak içeriye temiz bahar havasının doldurmasına izin verdi.

Daha sonra odasından çıktı, banyodaki işlerini halletti ve torununun odasının kapısını sessizce açtı. Küçük kız kolunu peluş kaplumbağasına sıkıca sarmış, bir melekten farksız bir şekilde yatağında uyuyordu. Torununun huzurlu görüntüsü karşısında kadının dudaklarında küçük bir gülümseme belirli. Bembeyaz küt kesim saçlarıyla ve kırışıklarla kaplı yüzüne rağmen gülümseyince birden gençleşivermişti sanki. Torununa bakmayı kesip ses çıkarmamaya özen göstererek odadan dışarı çıktı. O kümesteki işlerini halledene kadar küçük kızın uyumaya devam etmesine müsaade etti.

Evden dışarı çıkıp kümese doğru ilerlerken esen sabah rüzgarına karşı omuzları üzerindeki peştemale sıkıca sarındı. Kümesin yanında asılı duran sepeti alırken dudaklarından keyifli bir türkü döküldü.

"Oy Giresun kayıkları, oy Giresun kayıkları. Hep geliyor açıktan, hep geliyor açıktan."

Türküyü mırıldanmaya devam ederken kümesin ahşap kapısını açtı ve tavuklarının miskin miskin samanların üzerindeki haline baktı. Bugün bir sakın görünüyordardı nedense. Tavukların yumurtalarını almak için izin istercesine onlara baktığında ilk üç tavuğunun altında sakince yumurtayı almıştı. Lakin Turuncu adını verdikleri beyaz tavuk bir türlü yumurtasını almasına izin vermiyordu. Yaşlı kadın ellerini beline koyup tavukla konuşmaya başladı.

"Kız Turuncu hayırdır evladım niye kalkmıyorsun olduğun yerden? Yürümeyi mi unuttun yoksa? Benim cimcimeme yaptığımız gibi ayağına kırmızı bir ip bağlayıp cuma namazından çıkan birine ipi kestirelim mi yavrum? Ayağının bağı çözülür mü dersin?" deyip tavuğu kışkıkladı. Tavuk gıdıklarken yumurtasını el çabukluğuyla alıp sepete koydu. Ardından hızlıca kümesteki işlerini halledip eve geri döndü. Artık torununu uyandırma iyi olacaktı. Odasına uğrayıp küçük kıza baktığında hala aynı şekilde uyuduğunu fark etti. Dünkü Mayıs şenliklerinde küçük kız o kadar heyecanlı ve meraklıydı ki günün sonunda yaşlı kadın da torunu da eve bitap düşmüşlerdi. Bugünse daha çok yorulacaklarına emindi. Mayıs Yedisini kutlamaları için Aksu'ya gideceklerdi. Geçen yıl gittiklerinde o kadar eğlenmişlerdi ki. Küçük kız sacayaktan geçeceğim diye anneannesine direktmiş ve sacayaktan geçmişti. Oysaki sacayaktan geçmek çocuğu olmayan insanların yaptığı bir gelenektir. Hele hele yedi çift bir tek taş toplayıp bir dilek dileyerek denize attıkları sırada torununun yanlışlıkla bir çocuğa taşı atması bir felaketti. Neyseki çocuğa bir şey olmamıştı. Tüm bunları düşününce bir an bu yıl festivale gitmemek gibi bir karar verdi. Torunu biraz sakardı ve geçen yıl olanların başına gelmesini pek istemiyordu. Kararsızlıkla içini çekti. Küçük kıza bu şekilde yetiştiren de kendisiydi. Yaşlı kadın her zaman geleneklerine, törelerine bağlı bir insan olmuştu ve torunun bunları yaşamasını istiyordu. Gitmeme kararının bir saçmalaktan ibaret olduğunu anladı o an. Tabiki de bu festivale gideceklerdi. Hem bir insanı yaşadığı topraklarda meydana gelen böyle güzel etkinliklerden niye mahrum edecekti ki?

Torununa doğru eğilip saçlarını okşadı.

"Güzel kızım, hadi uyan. Festivale geç kalacağız."

KEVSER KAYIŞ

11/A Sınıfı

ZAMANSIZ

Hayatına giren herkes bir görev üstlenip giriyor aslında. Kimi sana seni hatırlatıyor, kimi kendinden kaçtığı yeri. Kimi acıyı, kimiyse mutluluğu getiriyor ama kimse vaktinden önce girmiyor hayatına, tıpkı vakti dolduğunda biraz daha kalamadığı gibi. Sen gitmesini istemesen de hatta kal desen de vakti dolmuş şeylerin önüne geçemiyorsun, iyi ki de geçemiyorsun çünkü bu bozuk bir saatten doğru zamanı göstermesini beklemeye benziyor. Sadece sana zarar veriyor.

İçten içe ben de biliyorum olmayanı oldurmaya çalışan hep bendim, değişmeyecek birinden değişmesini bekleyen de. Mutlu olamayacağımı bildiğim halde devam ettiğim hikayeler oldu. Sonu uçurum olduğunu bildiğim halde yürüdüğüm yollar... Çünkü insan bazen düşmek değil tutulmak ister. Sonunda susturduğum cümleler haklı çıkarken cevabı hep dışarda aradım çünkü kendi içimde ki cevaptan korktum. 'Kıyıya vurmadıkları sürece balıklar suyun farkında değillermiş.' Acıyı tatmadan hayatın farkına nasıl varabilirdim? Hayatıma giren herkes bana bir şey öğretti ve öğrendiğimin farkına varınca da gitti. Doğru dediğimden yanlışı öğrendiğim oldu. Ders aldığım hatalarım, güç veren acılarım. En önemlisi ben, ben oldum. Herkese gözlerimi açarken kalbimi kapadım. Ne eskisi gibi aptal, ne de eskisi gibi çocuk. Hep geceymiş gibi karanlık günlerim gündüze kavuştuğunda girdi hayatıma. Eğer sen onu arıyorsan koca evrende o da seni arıyordur aslında. Ayrı hayatlarda aynı istek aslında, sevmeyi sevdirmek sevgini iyileştirmek.

Eğer sende harcıyorsan vakti dolmuş birinin peşinde zamanını harcama. Vedalar üzücüdür ama üzücü her şeyin arkasında mutluluk var. Başka bir hikaye yazılmak için seni bekliyor. Gelip bir anda girecek kalbine. Yol olacak sana yürünmesi gereken sadece unutma nereye gidersen git 'sen' seninle nereye koşarsan koş fark etmez. Bitiş çizgin yine kendinsin.

Merve Reyyan ÖZYILMAZ
11/A Sınıfı

RUHUN PRANGASI

Denizi pek severim. Bundan sebep sık sık sahilde uzun yürüyüşlere çıkarım. Hem denizin bana hissettirdikleri hem de sahilde rast geldiğim olaylar yahut kişiler, kıyı şehirlerinden başka yerlerde yaşamayacağım düşüncesini sahiplenmeme neden oluyor. Bir kere denizin o kokusu yok mu? Tertemiz rüzgârla burnuma dolan o koku olmasa şu hayatta, herhalde nefes aldığımı, özgür olduğumu hissedemem. İşte öylesine severim denizi. Bilhassa, yaşamayı severim.

Sahildeki uzun yürüyüşlerimin doğaya olan aşkımin yanı sıra, bir nedeni daha var; doğanın da bir parçası ve şüphesiz en mükemmeli olan insanları incelemek ve hayata dair kendi fikirlerimi bellemek. Kulağa öyle gelmeseydi de bunca gezintiden pek çok şey öğrendiğimi, en azından fikir sahibi olduğumu düşünüyorum. Sahil her türlü insanogluna her vakit kollarını açıyor. Keza deniz de... Güneşin doğuşundan, gecenin son demlerine dek hepimizi ağırlıyorlar. Bizlerse belki de sahili bu yüzden tekinsiz buluyoruz. Ancak şu var ki sahil her şeye, bizim göremediğimiz ancak çevremizde hep var olanlara tanık oluyor. Belki de en yakınımızı bile bizden daha iyi tanıyor?..

Karadeniz her zamanki gibi hırçındı o gün. Gökyüzü gri bulutlarla kaplı, sanki bana “Gelme!” dercesine inatla güneşi saklıyordu. Ancak çıkmıştım bir kere sokağa. Dalga dalga köpüren Karadeniz beni korkutamazdı. Zira ben onun her haline aşınaydım. Yarım saat olsun nefes alabilmek düşüncesiyle yoluma devam ettim. Her şey yeğenimi görene dek iyi gitmişti. Tabii olarak onu gördüğüme sevinmiydim ancak onu yanındaki arkadaşları ile görmüştüm. Gerçi onlara hangi düşünceyle “arkadaş” diyebilirdim artık?! Bir anda bacaklarımın gücü kesilmişti. Yüzüm üzüntüden kızarmış, olduğum yerde kalakalmıştım. Beni fark eden yeğenim o güzel mavi gözleriyle önce şaşkın sonra hicap dolu bakışlarla bana baktı. Bu son bakıştan cesaret alıp ona doğru bir adım attığımda ise bunun ne denli yanlış olduğunu anladım. Çünkü arkadaşım dedikleri o caniler ona yine uyuşturucu satıyorlardı. Bundan emin olmazdım ancak yeğenimin gözlerindeki hicap bana her şeyi anlatmıştı. Şimdi ben de en az onun kadar hicap doluydum. Çünkü her ne kadar yapmış olduğu hatayı bilsem de onu ilk defa böyle görüyordum.

Acınası bir haldeydi. Ayakta dikilmiş dururken soğuktan kıpkırmızı kızaran burnu bembeyaz suratında sırtıyor, dağınık saçları rüzgârda savrulup duruyordu. Bakışlarımın anlattıkları karşısında artık orada işlerinin bittiğini anlayan arkadaşlar(!) bir anda dağılıverdi. Zavallı yeğenimse artık daha da perişandı. Bir zamanlar kucağımda salladığım o minik bebek büyümüş de kimlerin eline düşmüştü? Dayanamayıp sarılıverdim ona. Teyzesiydim ben onun, yüreğim sızlamıştı elbet. Buz gibi, kupkuru ellerini ellerime alıp gülümsedim. Hala tepkisi değişmemişti. Girdiği şoktan da düştüğü utanç çukurundan da çıkamıyordu besbelli. Şimdi daha fazla irdelersem kalbini kıracaktım. Koluna girdiğim gibi yürümeye başladık. Attığımız her adıma mukabil zihnimden binbir anı geçiyordu. Ailemizin ilk erkek torunuydu o. Bir ışık gibi düşmüştü yuvamıza. Masmavi gözleri ve sapsarı saçlarıyla adeta bir mucizeydi. Şimdi koluna girdiğim kol, bir zamanlar parmağım kadardı. Şimdi benden uzun olan adımları bir zamanlar yoktu bile; yalnızca emekliyordu.

Nasıl oldu da düşmüştü bu çukura? Babasının o sonsuz merhameti karşısında mı böyle tıpkı Karadeniz gibi dalga dalga köpürür olmuştu yüreği? Hangi isteğini geri çevirmişti o adam oğlunun? Bir gün evladının yüzüne gururla bakıp “Sana harcadığım her kuruş helal olsun oğlum!” demeyi hiç hayal etmemiş miydi sanki? Elbette etmişti. O merhamet dağının tek hayali buydu belki de? Ve o yumuşacık yüreğe sahipken bir insan, hiç geçer miydi aklından, bir gün o illet yüzünden kendi öz evladını, yavrusunu, yüreğinden bir parçasını bayılırcasına dövmek zorunda kalacağı? Kim böyle bir ihtimali aklına getirirdi ki?

Babasının merhametinin aksine annesinin disiplini olmasaydı kim alıkoyabilirdi o zaman onu ölüm maratonunda koşmaktan? Sahi, ablam ne büyük bir savaş veriyordu! Hem çalışıyor, hem oğluna göz kulak oluyor bir de evi çekip çeviriyordu. Çilekeş ablam gün yüzü görecekti miydi şu dünyada? Yani evladının iyileştiğini görecekti miydi? Çünkü hep “Oğlum iyi olsa başka bir şey ağır gelmez bana.” derdi.

Ne fedakardı canım ablam...

İşte o illet yüzünden bir aile böyle kan ağlıyordu. Bir can böyle eriyor, sevgi denilen kutsal duygu böyle yok oluyordu.

Ben bir teyze olarak anne yarısı sayılırdım. Yeğenimi en az kendi çocuklarım kadar sever, korurdum. O doğduğunda benim kendi çocuğum bile yoktu. İşte o yüzdendir ki onu kendi evladımmış gibi sevmiş, hayaller kurmuştum. Asker olmasını pek isterdim. O güzel gözleri ile ne edalı bir asker olurdu! Tabii askerlik zor işti ancak ucunda vatan vardı, millet vardı. Annesinin ve babasının hayallerini diri diri yakarcasına yok eden o uyuşturucu pisliği, benimkilerini de mahvetmişti. Yeğenimdeki tüm vatan ve millet bilincini, her gence yaptığı gibi sömürmüştü. Dünyadan bihaber, yaşamın tadını unutmuş, kahramanlık azmi söndürülmüş gençler gün geçtikçe artıyordu. Benim gözümde uyuşturucu, savaşların olmazsa olmazı baruttan bin kat daha zararlı bir tozdu. Ve ne yazık ki adeta saman altından su yürütürcesine, gençlerimizin bilinçlerini dondurup, milli duygularını silen bu madde, uzun vadeli bir işgal stratejisiydi. Kimliği kaybolmuş gençlerle dolu bir vatani, baruta ihtiyaç duymadan, savaşızsız ele geçirme stratejisi...

Aileleri mahveden uyuşturucu, böyle kutsal toprakları bile ele geçirmeye kadirdi işte. Ne yazık ki ihtiyaç olan tek şey zamandı. Zamanla bir vatan bile elden gidebilirdi artık. Gözleri hare hare vatan sevgisiyle yanan gençler yerine ölü bakışların esiri gençler olduğu sürece...

Her ne kadar yeğenim de hatalı olsa da ona kıyamıyordum. Ona tuzağa düşmüş, acı içinde kıvranan biri olarak bakmamak elde değildi. Yolumuzun ayrıldığı noktaya gelmiştik. Yol boyu kaldırmadı kafası hala ayak uçlarına bakıyordu. Tekrar ellerini tuttum ve "Kaldır kafanı ve bana bak canım yeğenim." dedim. Bana dikilen mavi gözler kan çanağı olmuştu. Dudaklarının kenarında aşağı bakan iki çizgi... Kim bilir ne kadar uzun süredir hiç gülmemişti. O gülmeyi unutmuş ruhuna gözlerinden ulaşmaya çalışarak "Canım benim... Kuzum..." diye seslendim. Onu çağırıyordum. Düştüğü karanlık kuyuda onu bulmayı umut ediyordum. "Yaşamak bu kadar güzelken niye? Dünya her şeye rağmen bu kadar güzelken, hayal kurmak bu kadar kolayken niye? Ve kurtulmak bu kadar yakınken, özgürlük bu kadar tatlıyken, tutsaklık niye?" Sadece yutkunmuştu. Bense ablamın çilesini, eniştemin acısını ve yeğenimin ruhundaki prangayı düşündükçe ağlıyordum. Buz gibi ellerini öptüm. Ah o pranga bir kırılrsa da şu eller ınsın! Ah kalmak varken şimdi, kaçıp gitmese o kuyutlara! Ah özgürlük varken keşke, tutsak olmasa insan!..

Fatmanur KIRKAYA
10/A Sınıfı

ÖZ MARKET

ÖZ MARKET (Tuncay Öz)
Gemilerçekeği Mah. Gedikkaya Cad. 1
Giresun Merkez, Giresun
0454 212 06 19

HACCAK OCAKBAŞI

Kendin Pişir, Kendin Ye

Erkan - Erdal HACCAK

Izgara Çeşitleri, Et ve Tavuk Market

Şeyh Keramet'in Mh. Laçın Sk. No:28/E Kadınlar Eski Pazarı

Tel: 0454 216 51 64 - Gsm: 0533 658 38 26 GİRESUN

HACCAK OCAKBAŞI

ET ve TAVUK MARKET

Günlük Taze Tavuk ve Et Ürünleri Satışı

Şeyh Keramet'in Mh. Laçın Sk. No:28/E Kadınlar Eski Pazarı

Tel: 0454 216 51 64 - Gsm: 0533 658 38 26 GİRESUN

Giresun Sosyal Bilimler Lisesi

<http://www.giresunsbl.meb.k12.tr>

Aksu Mahallesi 49 Nolu Sokak. No : 43 Merkez /GİRESUN